XXX. ÉVFOLYAM, 12. SZÁM **Ára: 1,80 Ft** 1974. MÁRCIUS 21.

A FŐVÁROS KÖZEPÉN

— **Menj inkább dolgozni, Gyuszi!**
— **Most, amikor öt pirosom van a hetessel?!**

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Ismerős fiatalasszonnyal találkoztam a minap.

— Olyan vagyok, nézze, mint egy mozgó Patyolat. Harminc törülközőt viszek haza. Abban az óvodában ugyanis, ahova a gyerekeim járnak, az a szokás, hogy a szülőkkel vasaltatják ki a törülközőket — tette hozzá magyarázólag.

Hajnyírás közben váratlan kérdéssel lepett meg a fodrásznőm:

— Mondja, hol van Pesten egy babaklinika? A fiam ugyanis eltörte az oviban egy babának a karját, erre tegnap a kezembe nyomta a babát az óvó néni, hogy sürgősen csináltassam meg.

Egyik kolléganőm cédulát lobogtatva mondta:

— A fiam elsejétől óvodai polgár lesz. Felvételéhez be kell szereznem az alábbi holmikat: papírszalvéta, papírzsebkendő, toalettpapír, szappan, rajzlap, színes ceruza és a többi. Egy százasból aligha úszom meg...

Az utcán éppen összefutok egy ismerőssel: művelődési osztályvezető egyik tanácsunknál, az óvodai ügyekben is szakember tehát. Sorolom neki, amit az óvodás szülőktől hallottam. Bólogat rá, s azt mondja:

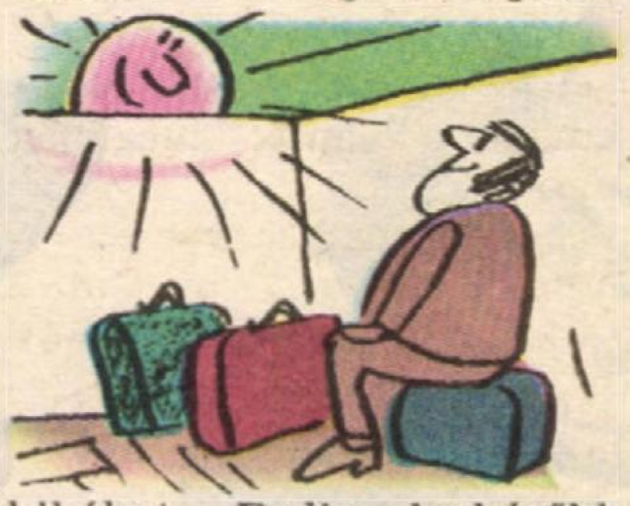
— Éppen most adunk ki egy körlevelet, amelyben figyelmeztetjük az óvodák vezetőit, hogy nem léphetnek fel ilyen és hasonló igényekkel. A gyermekek, természetesen, gyakran eltörnek egy játékot, egy tányért vagy egy bögrécskét. Ezzel mi számolunk, s a pótlást beleépítjük a költségvetésbe. Ugyanígy a törülközők tisztítását, a taneszközöket is. Ha valamire szükségük van az óvodák vezetőinek, azt tőlünk kérjék, ne a szülőktől.

Az óvoda régebbi neve: kisdedóvó. Régi szép nevéhez illően meg kell óvnia minden fölösleges zaklatástól a kisdedeket. És a szüleiket is.

2

Kötelességemnek érzem, hogy megint szóljak az üresen álló 226 váci lakás ügyéről.

Az előzmény ismert a Ludas Matyi hasábjairól: tavaly ősszel kellett volna átadni ezeket a lakásokat, de még mindig nem költözhettek bele a lakók. Nem készült el mindmáig a tömbfűtőmű, a Láng Gépgyár továbbra is késlekedik a szerelési munkákkal. A Pest megyei Állami Építőipari Vállalat sem javította ki még az építési

hibákat. Pedig legkésőbb január 31-re ígérte.

A Pest megyei Beruházási Vállalat most pereli a késlekedőket. Eddig még nincs ítélet az ügyben. Pedig egy súlyos pénzbírság talán gyorsabb munkára serkentené a Lángot és a Pest megyei Építőt is.

Meg kellene próbálni..

(r)

VAN ITT ENERGIA!

A mi rozoga házunkban is felszereltek 36 kaputelefont. Nem mondom, nagyon mutatósak, kár, hogy nem működnek. Akkor viszont miért áldoztak rá annyit? Kárpótlásként a rossz telefonokért, a ház világítására felszerelt 11 égő viszont éjjel-nappal ég. Tudom, nálunk nincs energiaválság, de annyira jól azért mégsem megy nekünk, hogy akkor is égessük a villanyokat, amikor semmi szükség rá. Vajon mennyi lehet a havi számla?

Ivanits Istvánné
Bp. VIII., Bezerédi u. 11.

EGY PESTI BÉRHÁZ KESERVEI

Budapesten, a IX., Üllői út 53/a számú ház lakói födémcserére várakoznak. Tanácsi határozatok szerint ez év januárjában kellett volna a munkát megkezdeni. A harmadik emeleti lakók bele is törődtek már a gondolatba, hogy a födémcsere idejére szükséglakásba költöztetik majd őket. Várták minden nap, hogy mikor jön meg a kiköltözésről szóló határozat. Ehelyett azonban a lakóbizottság elnöke a következő sorokat kapta a IX. kerületi IKV-tól, február 1-i dátummal:

„Értesítjük a t. Elnök Elvtársat, hogy a lakóépület zárófödémcsere munkáit kivitelezési kapacitás hiánya miatt 1974. első negyedévében nem tudjuk megkezdeni. A jelzett munkák kezdésének várható időpontja 1974. negyedik negyedév. Kérjük, szíveskedjék a fentiekről tájékoztatni az érintett bérlőket.”

Ám a roskatag födém alatt nem könnyű tétlenül várakozni.

Az esőcsatorna és a hófogó régen felmondta a szolgálatot. Felhőszakadáskor szabadon zúdul a víz a tetőről a függőfolyosókra és az udvarra. A sok csapadék átáztatta a falakat, és a vakolat-törmelék életveszélyesen hullik itt is, ott is. A padlásról — a megrongálódott tetőzeten át — közvetlenül az égboltban gyönyörködhetnek a lakók. Az eltöredezett és félrecsúszott tetőcserepek között könnyen utat talál az esővíz és átáztatja a III. emeleti lakások mennyezetét.

A pincében se jobb a helyzet. Csőrepedés miatt a házfelügyelőnek le kellett zárnia a vizet. A házfelügyelő február 11-én műszaki bejelentőlapon jelezte a hibát a házkezelőségnek. Március 7-ig még senki sem jelent meg az IKV-tól, hogy a hibát kijavítsa. Vajon meddig várnak?

(fenyvesi)

KÉSNEK A KÉSEK

Községünkben, Hevesen, üzemet épít tetett a Finomszerelvénygyár. Az üzem ötszázszemélyes étkezdéjét a hevesi ÁFÉSZ üzemelteti. Fél év óta nem tudunk az étkezde részére alumínium késeket beszerezni, pedig már minden elképzelhető helyen kerestük. Ki tudna tanácsot adni: hol keressük még?

Kálmán Lajos
o. v.
Heves és Vidéke ÁFÉSZ

KOROMESŐ

A kecskeméti autóbusz-pályaudvaron van egy magas kémény, amely időnként koromesőt hullat a gyanútlanul várakozó utasokra. A korom elől a váróterembe sem lehet menekülni, mert ott olyan kellemetlen illat és rendetlenség van, hogy nem lehet tőle megmaradni.

K. H.-né
Harta

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Kőrösi különleges húskrém” aluseal csomagolásban, általunk folyamatosan gyártott és kiszolgált termék.

Az, hogy a kereskedelem melyik üzletben mit tud tartani és a nagykereskedelem tőlünk mennyit rendel, külön vizsgálandó körülmények. Ma már a konzervipar olyan széles választékban gyártja a különböző termékeket, hogy még a legnagyobb élelmiszer ABC-áruház sem képes teljes választékot tartani, nincs elég hely sem a raktárban, sem az üzletben erre a célra.

A kőrösi különleges húskrém tehát most is a vevők rendelkezésére áll, de bejelentjük, hogy sajnálatunkra a csomagolás módját áprilistól kezdve meg kell változtatnunk, mert az eddig ehhez felhasznált alumínium és műanyag fóliát nem tudjuk beszerezni külföldről. De ugyanezt a terméket fogjuk forgalmazni ugyanolyan összetétellel, mint eddig, a hagyományos, ónozott dobozban a jövőben is.

Kovács Sándor
igazgató
Nagykőrösi Konzervgyár

VAN PAJZS VAGY NINCS PAJZS?

Nagyon régóta viselek szeműveget, és régóta használok más dioptriájút messzire, mást pedig olvasáshoz. Persze nem úgy, hogy állandóan váltogatom a szeműveget, mert kitalálták már a bifokál lencsét, melyen felül van a messzire szolgáló, alul a közelre való dioptria.

Nagyszerű találmány, csak van egy hibája: az ember nem lát a lába elé, mert oda — messzire — a közelnéző lencserészen keresztül nézne, ha látna. Emiatt számos baleset is történt már. Node ennél bonyolultabb problémát is megoldott már az emberi leleményesség. Már a harmincas években kapható volt a jénai Zeiss pajzsbifokál üveg, melynél a közelre szolgáló rész csak kicsiny, pajzs alakú felület, és így a lencse legalsó része a távolabbi — ezúttal a láb előtti — tárgyak szemléléséhez tökéletesen jó.

Hosszas vágyódás után néhány éve nekem is módom volt egy ilyen szeműveget csináltatni. Nem adják SZTK-ra, nem olcsó mulatság, de nagyon jól szolgált, nagyon megszerettem, megszoktam.

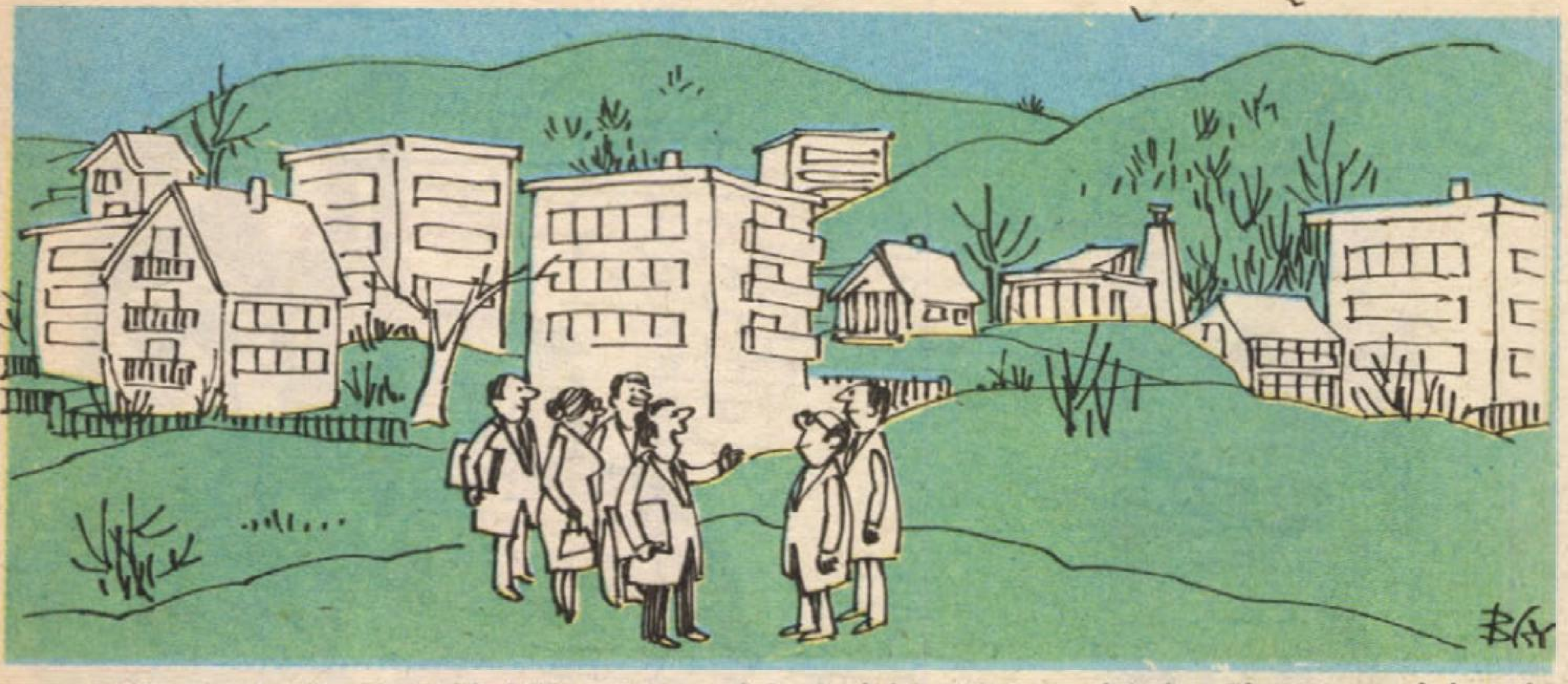

Néhány hete leejtettem és eltört az egyik üveg. Bevittem Nyíregyházára (ott csinálták eredetileg), majd Debrecenbe — nem vállalták, mert olyan értesítést kaptak központjuktól hogy a pajzs-bifokált nem gyártják, nincs és nem is lesz. Beletörődtem és megrendeltem két közönséges bifokált, hogy vágják be a keretbe.

Ekkor jött a meglepetés: kaptam az OFOTÉRT-től egy jubiláris árjegyzéket. Ennek a 113. oldalát teljesen kitölti egy formás kacsó, mely két ujja között kínálja a pajzs-bifokál üveget. És félreértések elkerülése végett ott van mellette a MOM emblémája. Majd néhány lappal beljebb a szövegből kiderül, hogy az OFOTÉRT rá akar beszélni minden szeművegest a pajzs-bifokál üveg csináltatására, mert az esztétikai okokból (?) célszerű. Kérem, döntsék el: kinek higgyek? Az OFOTÉRT-nak, vagy az OFOTÉRT-nak? Van pajzs-bifokál? Akkor miért dobatták ki a jó üveget a szeművegemből? Vagy nincs? Akkor meg miért hirdetik?

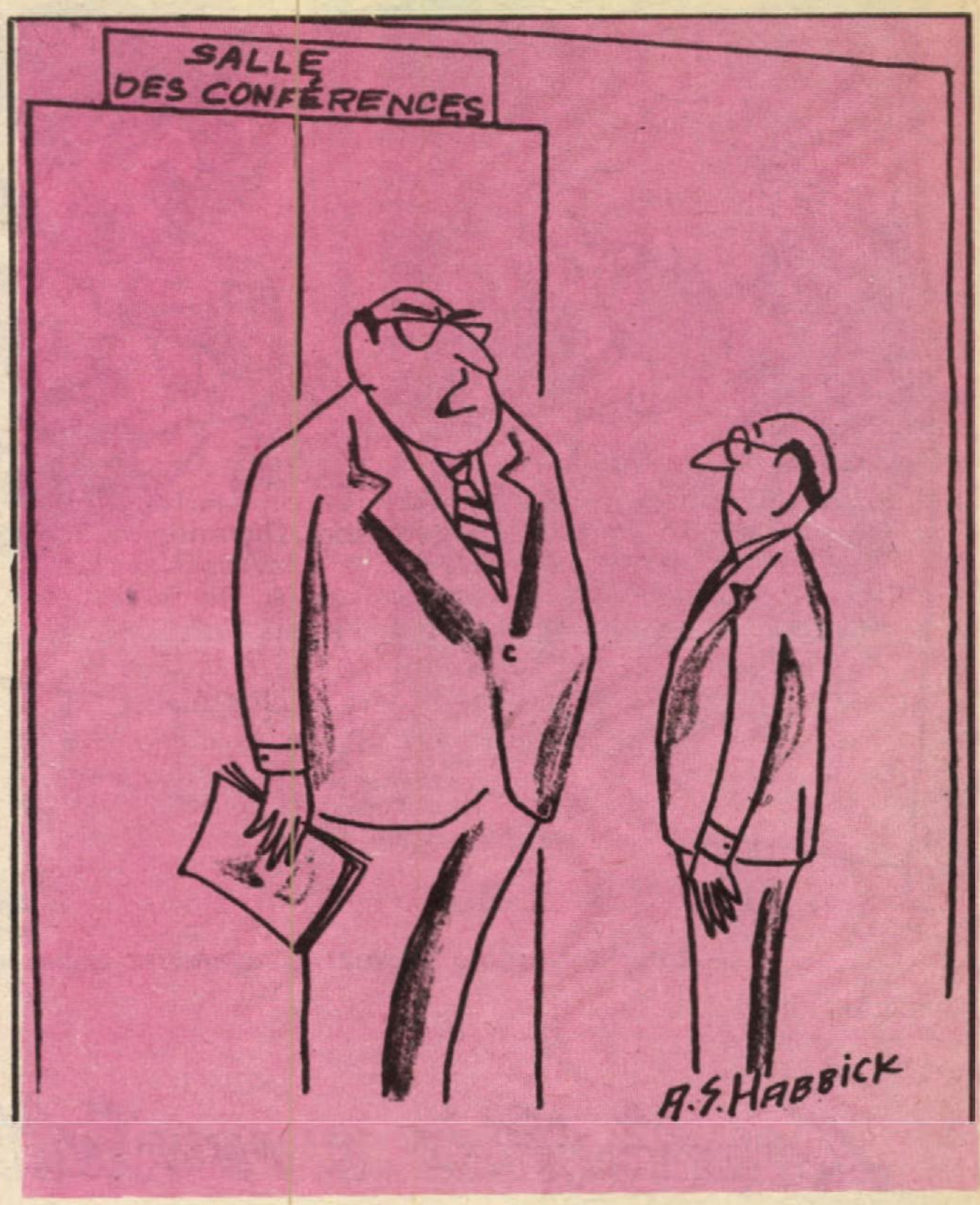
Ereczky István
Tiszavasvári
Élmunkás út 9.

VÁROSPOLITIKA

– Ide így is, úgy is felépítjük a toronyházat, hát miért ne kérdezzük meg a lakosság véleményét?

ÚJÍTÁS, NYUGATON

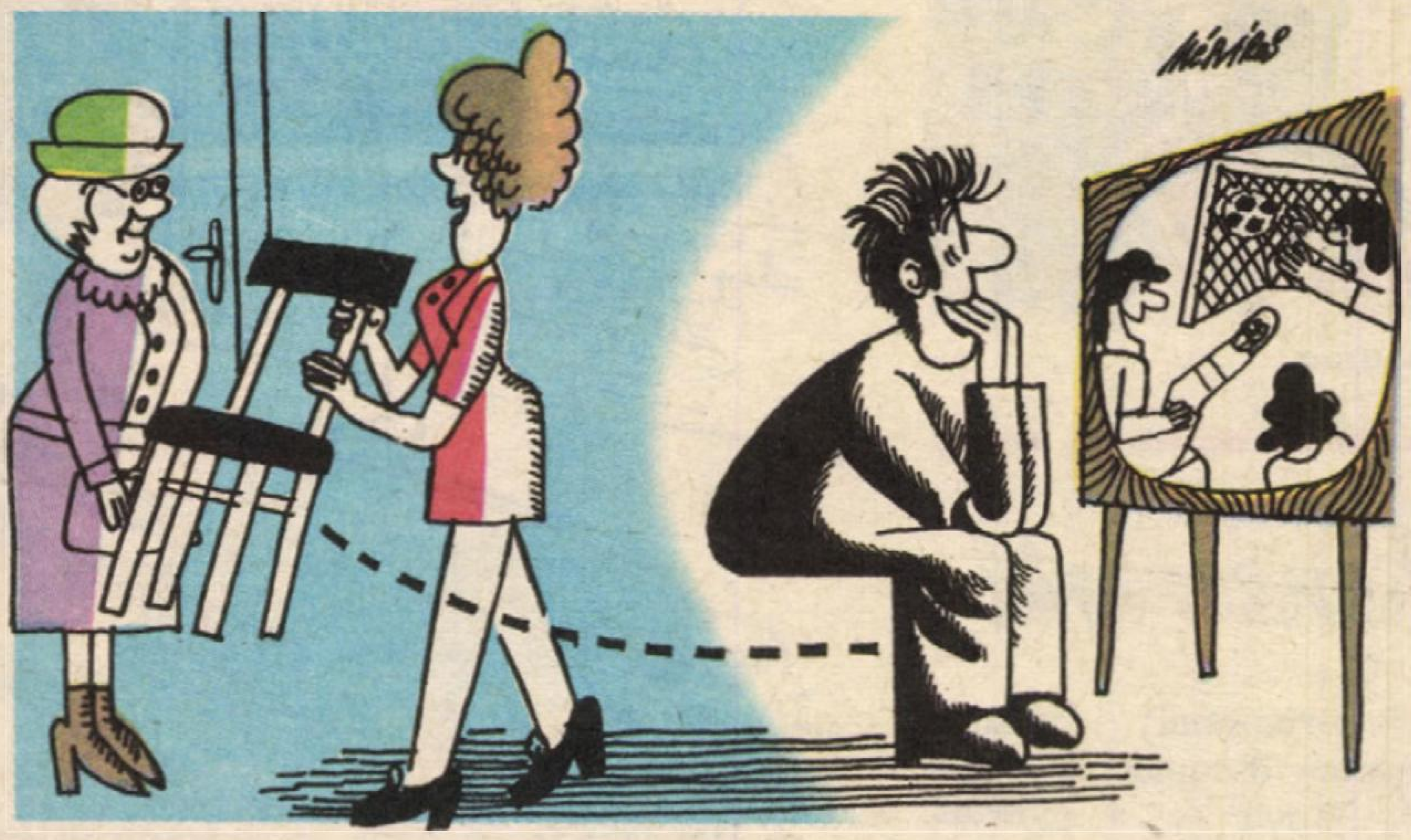

– Az ön elgondolása milliós megtakarítást jelent, de az igazgatóságot érdekelné, miért nem jutott eszébe már húsz esztendővel ezelőtt?!

(„Lecture pour tous", Franciaország)

A NAGY MÉRKŐZÉS

– Ó, nem zavarja a férjemet, foglaljon csak nyugodtan helyet!

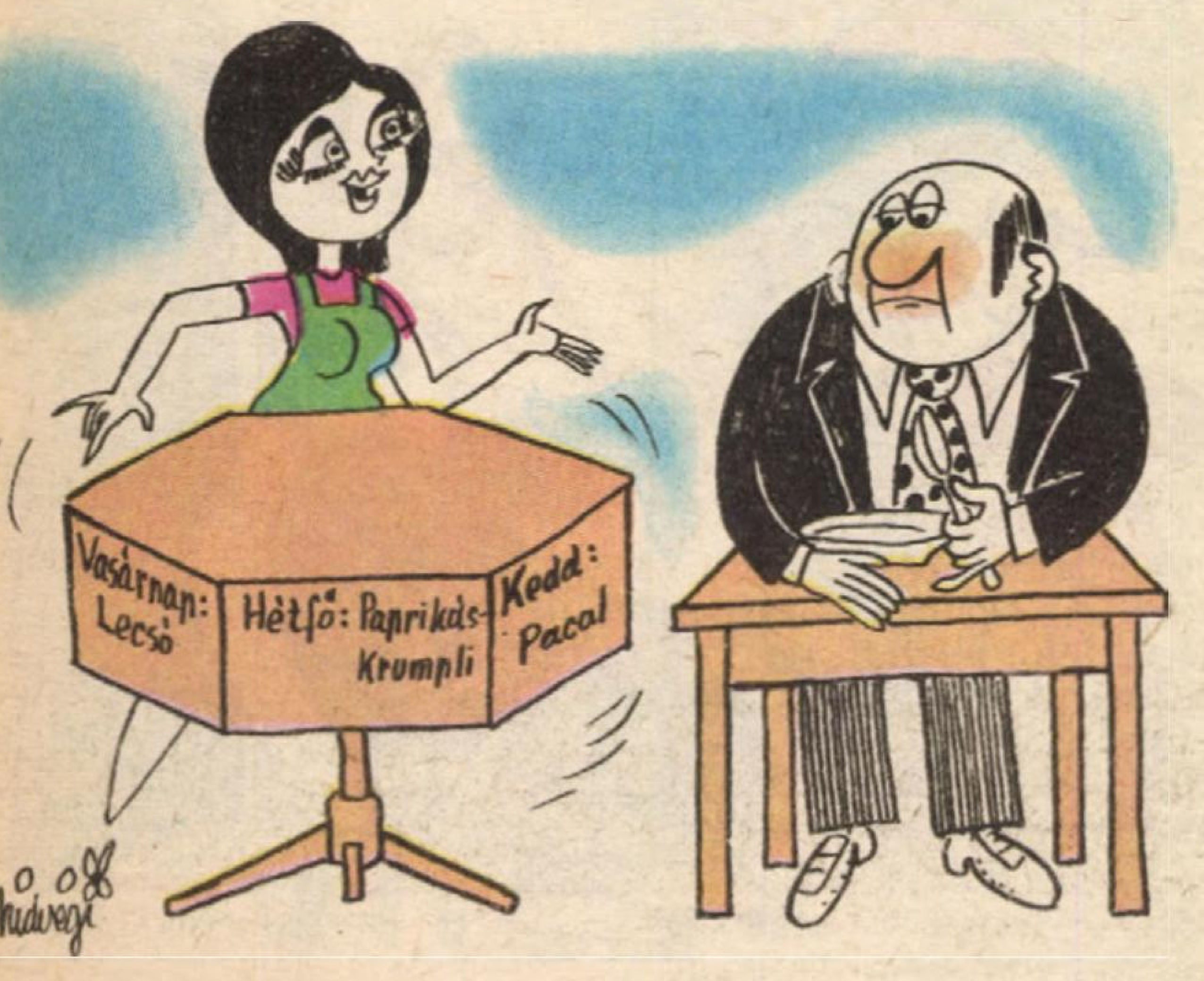

RENDELÉS

– No, mutassa a lábát!
– Tessék!

A TÉVÉ MINTÁJÁRA

– Eszi, nem eszi, nem kap mást!

SZÍNHÁZ az EGÉSZ VILÁG

A világhírű énekesnő, Gabriella Tucci, a milánói Scala ünnepelt művésze, megbukott Budapesten.

Aznap este, amikor bemutatkozott az Operaház színpadán, meglehetősen indiszponált volt: nem ment neki az éneklés. A lapok megírták, hogy a közönség megdöbbenve figyelte, hallgatta a művésznő kínlódását, és amikor a függöny legördült, alig néhány tenyér verődött össze — udvariasságból.

Tucci megbukott Budapesten.

Ez a hír meglepett. Nem azért lepődtem meg, mert Gabriella Tucci megbukott, hanem azért, mert még sohasem olvastam a lapokban — ilyen nyíltan, őszintén —, hogy valaki megbukott volna. Azt már olvastam, hogy más munkakörbe helyezték, alacsonyabb munkakörbe került, érdemei elismerése mellett felmentették, de — nálunk — még sohasem bukott meg senki. Pedig hát...

Pedig hát...

Szegény Tucci!

Nyilvánvaló tehát, hogy nálunk csak operaénekes bukhat meg. Mi következik ebből? Többet kellene énekelnünk. Operákat. Mindenki tanuljon meg énekelni, aki fontos vagy kevésbé fontos beosztásba került. Erre azért van szükség, mert ha valaki opera-áriákat énekel, akkor könnyen megbukhat és akkor a lapok megírják majd:

„Sok támadás érte az elmúlt hetekben a Ziherhejctű-gyárat, mert az itt gyártott ziherhejctűk melegben összezsugorodtak, hidegben viszont csak robbantással lehetett kinyitni őket. A bejelentések alapján vizsgálat indult és a vizsgálat folyamán az igazgató néhány áriát énekelt a »Bohém gazdasági élet« című operából. Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy az áriák — különösen a minőség-ária — nagy csalódást okoztak a ziherhejctűt és operát kedvelő közönségnek. A hallgatóság nem akart hinni a fülének: a gyár vezetője rettenetesen hamisan énekelt. Amikor befejezte az éneklést, alig néhány tenyér verődött össze. Udvariasságból. A titkárnője tapsolt és a szakszervezeti bizottság elnöke. Más senki.

— Mi történt? — kérdeztük előadás után az igazgatótól.

— Nem tudom. Már amikor dalra fakadtam, éreztem, hogy baj lesz. S amikor az egyik ária után ziherhejctűket dobáltak a színpadra, már tudtam hogy nem vagyok formában. A pianónál semmi hang nem jött ki a torkomból. A főkönyvelőm énekelt helyettem, szívességből, társadalmi munkában.

Hát igen. A kiváló igazgató, aki nemrégiben még olyan könnyedén kivágta a magas cé-t és a kis Zimmermannt a beruházási osztályról, most magába roskadtan ült az öltözőjében.

— Szeretném megköszönni a közönség türelmét. Hogy ilyen sokáig tűrték a rossz ziherhejctűket. És sajnálom, hogy csalódniuk kellett bennem...

Megkérdeztük az igazgató felettesét, a minisztérium jelen levő képviselőjét: mit szól a kudarchoz?

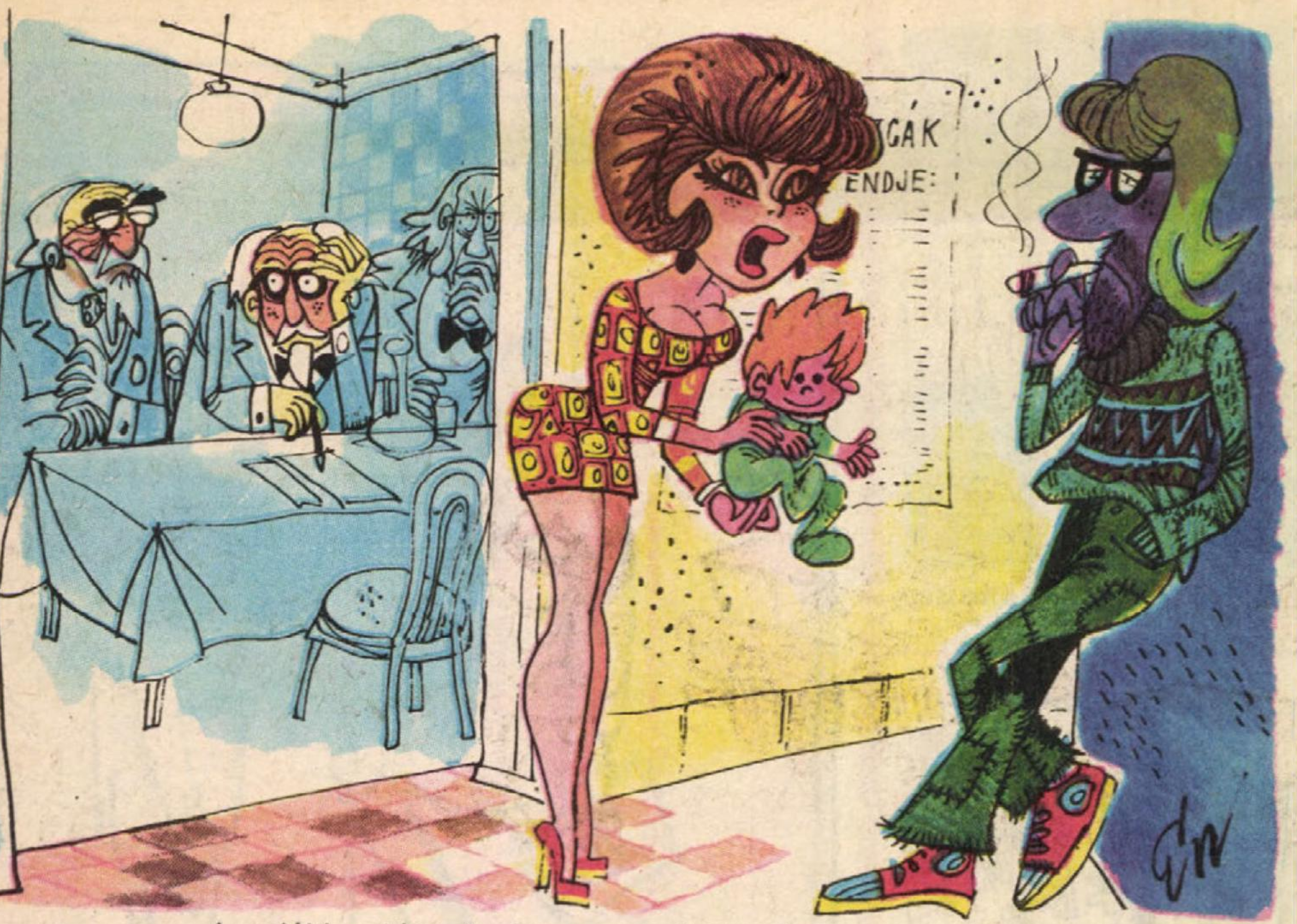
— Ne szépítsük a dolgot, a Ziherhejctű igazgatója megbukott. Mint Gabriella Tucci az Operában. Mint Galli-Curci annak idején. Az igazgató nem énekelt, inkább ordított. Mintha a beosztottjaival ordítozott volna. A hang nem a torkán jött ki, hanem a fülén. A minisztérium levonja a megfelelő következtetéseket a bukásból..."

Ugye szép?

S mindez Tucci operaházi bukásáról jutott az eszembe. Szegény Tucci! A kiváló művésznő nem is sejti, hogy ő mások helyett is megbukott Magyarországon...

Mikes György

VIZSGAIDŐSZAK

– Legalább addig vigyázz a gyerekre, amíg levizsgázom! ...

VÉDŐBESZÉD

– Hát tehetek én arról, hogy éppen itt fogta el a tavaszi fáradtság?

Levélváltás a romlott konzervről

Kedves Szerkesztő Úr!

Árengedményes töltött paprika-konzervet vásároltam. 16 forintról 8 forintra szállították le az árát. Otthon kibontottam: a töltött paprika romlott és fogyasztásra alkalmatlan volt. Visszavittem az üzletbe, ahol vita nélkül visszavették, az ellenértéket levásároltam. Az üzletvezető azt mondta, hogy ne csodálkozzam, nem ok nélkül szállították le a töltött paprika árát a felére. Én viszont azt mondom, hogy az ilyen árut vagy a szavatossági határidőn belül, idejében, hozzák forgalomba, vagy ha elkésnek vele, akkor semmisítsék meg.

Kedves Olvasónk!

Legyen nyugodt, a boltba visszakerült ehetetlen töltött paprikát a nagykereskedelem vagy a gyár jóváírja az üzletnek, megsemmisítik, de a megmaradt készletet továbbra is árusítják. Így senki sem károsodik. Legfeljebb csak az a vásárló, aki a romlott árut a lakóhelyétől távol szerezte be, és dühösen a szemétbe dobja, mert sem ideje, sem energiája nincs ahhoz, hogy a kibontott konzervet zsúfolt autóbuszon vagy villamoson visszavigye az üzletbe.

Lehet, hogy ez az okoskodás túl egyszerűnek látszik. De arra gondolni sem merek, hogy az élvezhetetlen töltött paprikát azért kínálják a vevőnek leszállított áron, hogy ne csak az üzletek, hanem a kórházak forgalmát is fellendítsék, a kórházi kapacitás még jobb kihasználása érdekében. Mert, mit lehet tudni? Esetleg a vevőnek is jól jön egy kis gyomormosás, és a romlott étel fogyasztásának más egyéb következménye, gondos ápolással egybekötve. Nálunk a legfőbb érték az ember, tehát csak másodlagos ügy, hogy az ily módon beteggé vált vevő kiesik a munkából, nem dolgozik, nem termel. Igaz, hogy az ápolás költségeit az SZTK fizeti, és a táppénz sem kutya, s ha kevesebb is kicsit a fizetés, megéri: a vásárló boldog, hogy a romlott töltött paprikát megúszta gyomormosással és megmenekült a salmonellától.

Különös sugallattól vezérelve, néhány üzletben, a konzerveken, keresni kezdtem a szavatossági határidőt. (Erről azt hiszem, már többet írt a magyar sajtó, mint ahány féle konzervet gyártanak. Úgy látszik, hiába!) Az egyik fajta konzerv dobozán ragasztott és nyomtatott cédulán *egyetlen* dátumot tüntettek fel. Vajon ez a gyártás, vagy a lejárat időpontja? Esetleg valamelyik történelmi évforduló napja? A konzerv talán a jelzett időpontban készült, de meddig terjed a szavatossága?

Egy másik konzerven a vevő számára érthetetlen jelzések láthatók. Az eladó felvilágosít: a számok a gyártási és a lejárati időt tüntetik fel, de ő nem ismeri a hieroglifákat. Egy nagy és neves konzervgyár termékén igyekszem megtalálni, hogy vajon a gyártási és lejárati adatok hol szerepelnek. Megkérdezem a szakmát jól ismerő tapasztalt elárusítónőt: hol van a szavatosság feltüntetve? „Itt", mutatott az üveget lezáró, kb egy centi széles fémszalagra. Oda valóban beleütöttek néhány számot. A kartársnő is nagy igyekezettel böngészi a számokat, de kevés sikerrel.

— Ezek rejtjeles számok — mondja végül is.

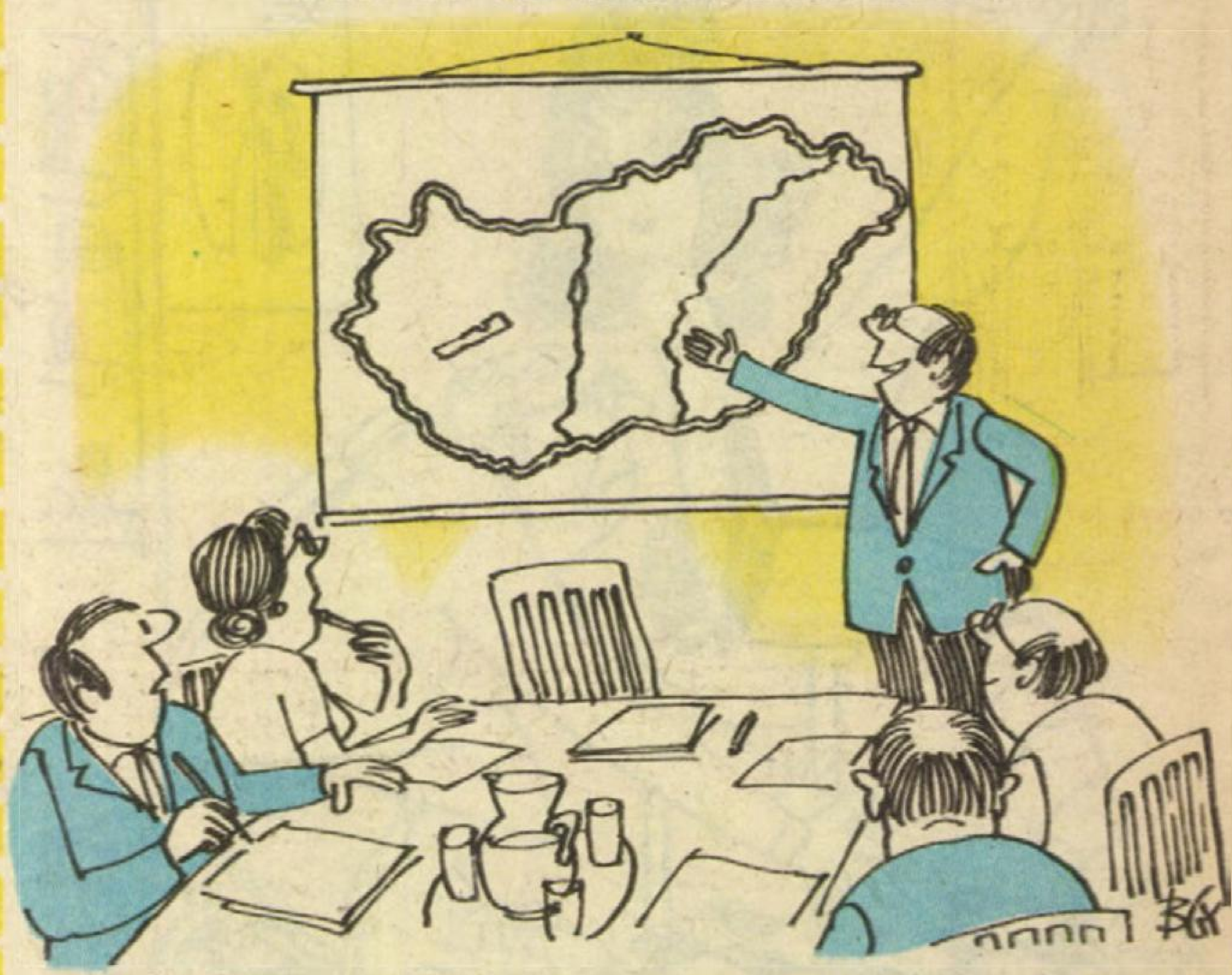
— Ezen bizony a vásárlók aligha ismerik ki magukat — jegyeztem meg tapintatosan, látva zavarát.

— De még mi sem ... — hangzott az inkább őszinte, mint büszke válasz.

A hiba tehát nem a vevő készülékében, hanem a gyárában van. Még mindig nem tartják be azt a kötelező rendeletet, hogy a gyártás idejét és a szavatossági határidőt közérthetően kell feltüntetni. Úgy hogy a vásárló is megértse, nem pedig úgy, hogy az isten se ismerje ki magát.

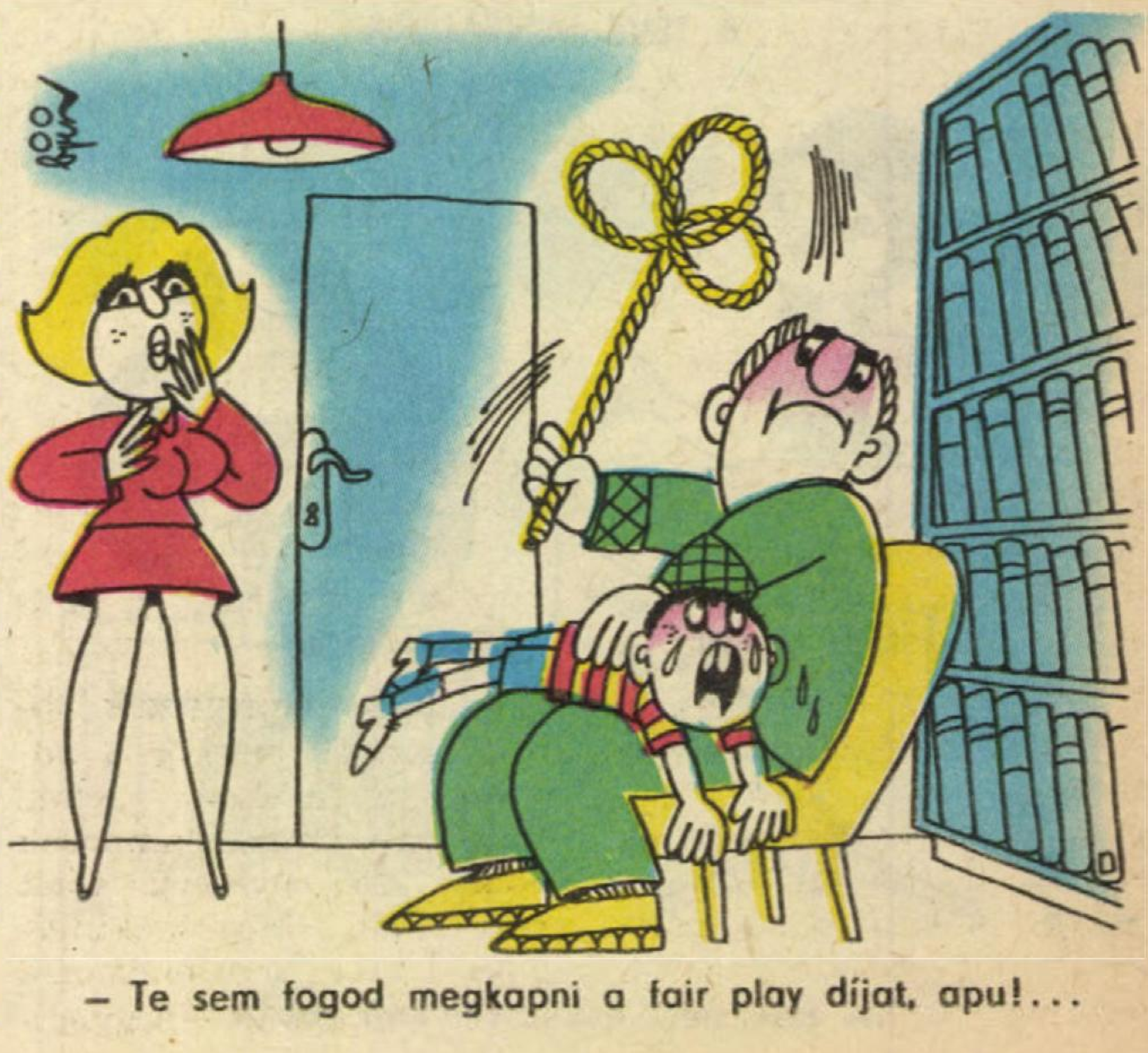
Földes György

MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT!

– És ha az egész országot nemzeti parkká nyilvánítanánk?

EGYENLŐTLEN ERŐVISZONYOK

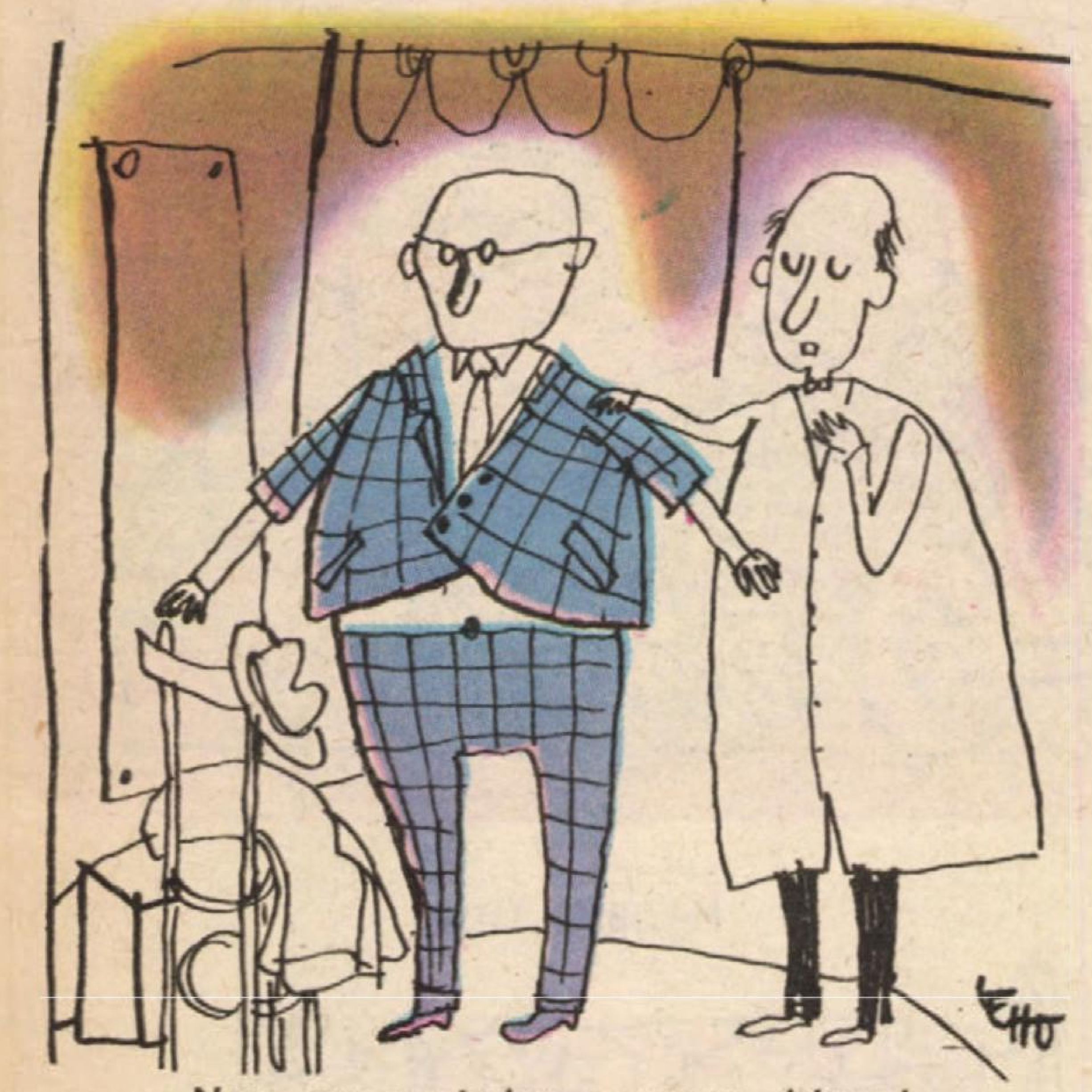
– Te sem fogod megkapni a fair play díjat, apu! ...

ÚTONÁLLÓ

– Fel a kezekkel!
– Sajnos, nem megy, ízületi gyulladásom van...

ÚJ MÉRETEZÉS

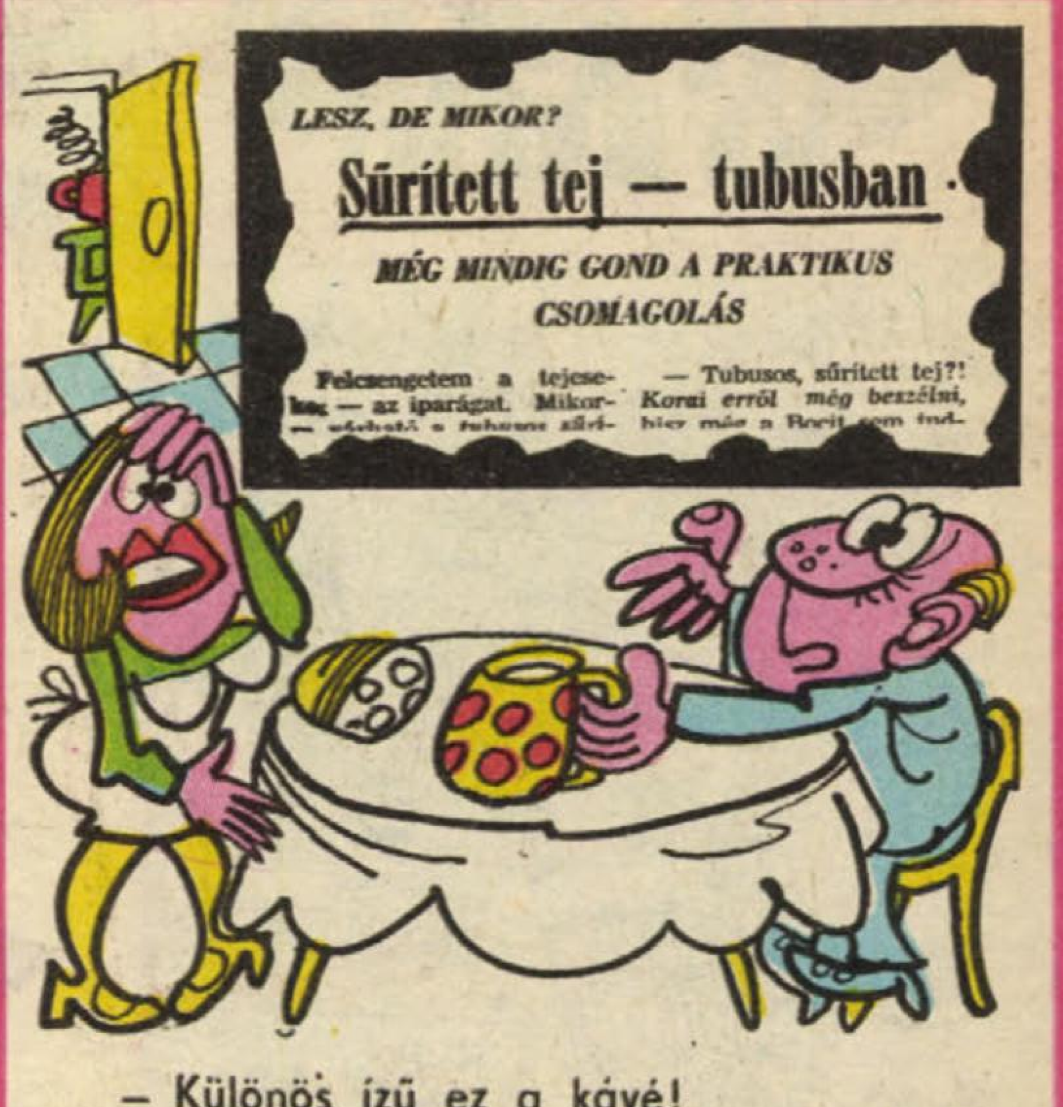
– Nem megy minden egyszerre, kérem!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

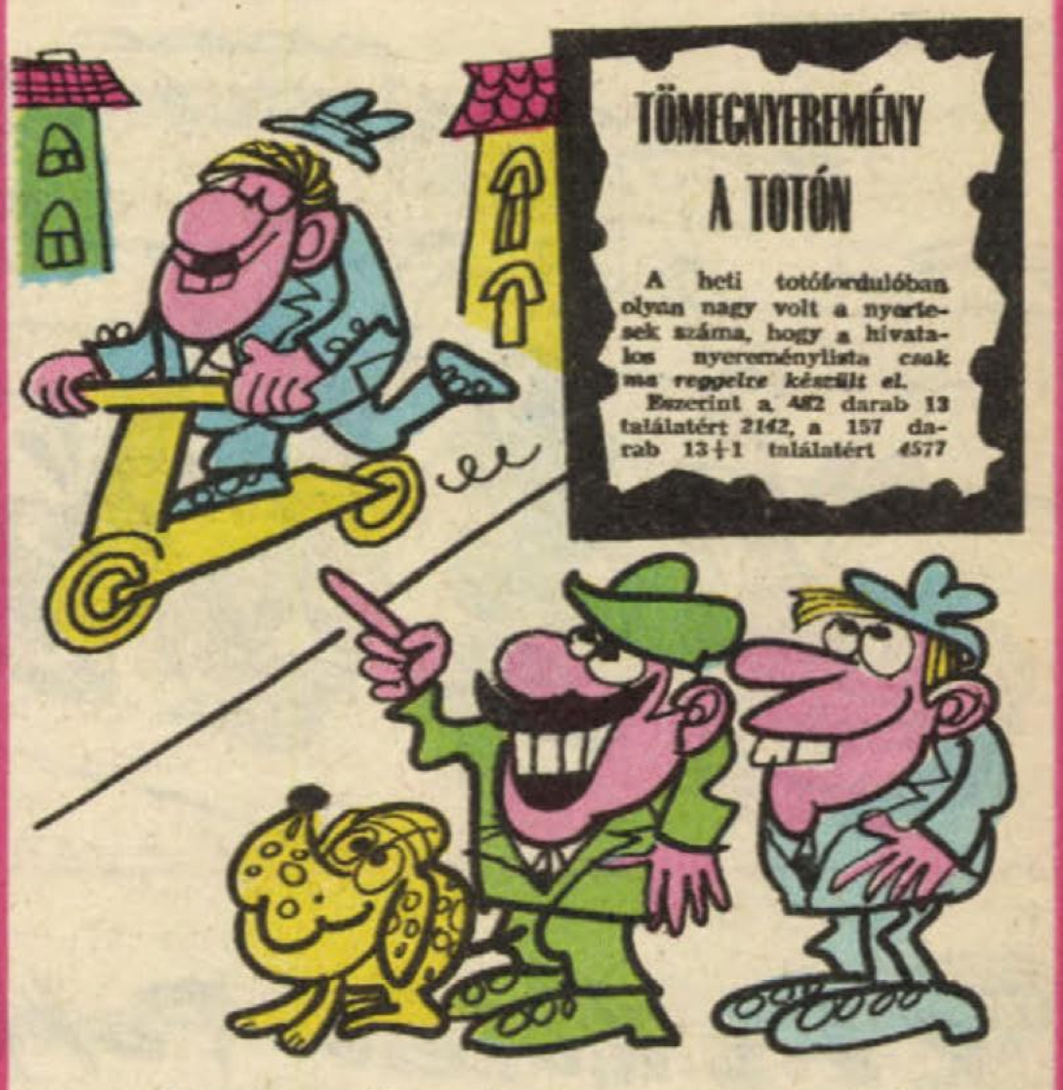
– A parkolóhely-mentes Belvárost már megvalósították.

– Különös ízű ez a kávé!
– Jesszusom! Azt hiszem, a fogkrémet nyomtam bele.

– Tisztázzuk, fiam: képtelen vagy ennél jobbat főzni, vagy csak olcsóbban akarsz öltöztetni?

– Megfogadta: ha egyszer tizenhármasa lesz, nem jár többé gyalog.

TÖRTÉNELMI PILLANAT

Tévéhíradó. Izgalmas percek. A tárgyalóteremben találkozik a két nagy államférfi, hogy megoldja a világ valamennyi problémáját, ami nem kis dolog, mert baj van elég. A hangulat biztató, a tárgyaló felek melegen mosolyognak egymásra és a kamerákba, mert a jelentős eseményt a tévé egyenesben közvetíti. Együtt ül a család és izgatottan figyel. Történelmi pillanatok tanúi lettek, ezt még az unokáknak és azok leszármazottainak is mesélni fogják.

A nagyok elfoglalják helyüket a tárgyalóasztalnál, aztán megszólal az egyik államférfi:

— Az én időmben az egész társaság állva várta a császárt! — Ezt nem az államférfi mondja, hanem a nagypapa. Hogy a politikus mit mondott, azt a nagypapa miatt nem lehetett hallani, de talán nem is baj; az elején nyilván üdvözlő szavakat ejtenek.

A másik fél barátságosan figyel, majd szólásra emelkedik:

— Mindig csak beszélnek, de a káposzta ma is ötven fillérrel drágább — mondja a nagymama, aki a világgazdaságnak csak azon rezdüléseire figyel fel, melyek a piacon is észrevehetők.

— Csend! — kiabál a papa, mert az üdvözlő beszédek után, úgy tűnik, kezdődnek az érdemi tárgyalások. Az egyik államférfi feláll, kiteregeti papírjait és ünnepélyes hangon megszólal:

— Nekem mégiscsak jobban tetszett, amikor a politikusok frakkban jártak. Valahogy olyan slamposok ebben az egyszerű sötét ruhában. Nincs tekintélyük... — morfondírozik a nagymama. A tárgyalóasztalnál ülő diplomaták helyeslően bólogatnak, az egyik oldalon tapsolnak is.

— Mit mondott? — kiabál a mama a konyhából, mert ő a filmeknél is csak félidőtájt jön be és akkor

el kell mesélni neki az elejét, amitől senki sem tudja figyelni a végét.

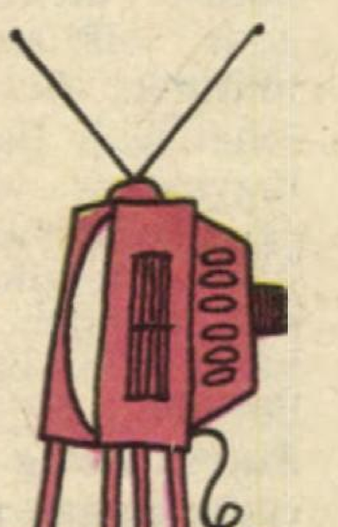
— Hogy miért nincsenek frakkban — kiabál vissza a nagypapa.

— Hát miben vannak? — kérdi a mama.

— Bikiniben! — humorizál a gyerek.

— Csendet kérek, mert szájon kaplak! — ordít a papa, és ebben a pillanatban a tárgyalóasztal mindkét oldalán egyetértően tapsolnak a politikusok.

Aztán feláll a másik államférfi. Megköszörüli a torkát, kivárja, míg a tárgyalóterem teljesen elcsendesedik és ünnepélyes hangon megszólal:

— Mi lesz a nagyfilm? — kérdi a nagymama.

— Meg kell pukkadni — csap az asztalra a papa.

— Az valami kabaré? — érdeklődik a mama a konyhából.

— Ez kabaré! A világ sorsa dől el e történelmi pillanatban, de tőletek nem lehet érteni egy szót sem... — ordít a papa.

— Benne lesz az újságban is — nyugtatja a nagypapa.

— Hol a rádióújság? Mindig széthagyjátok! — mondja a nagymama.

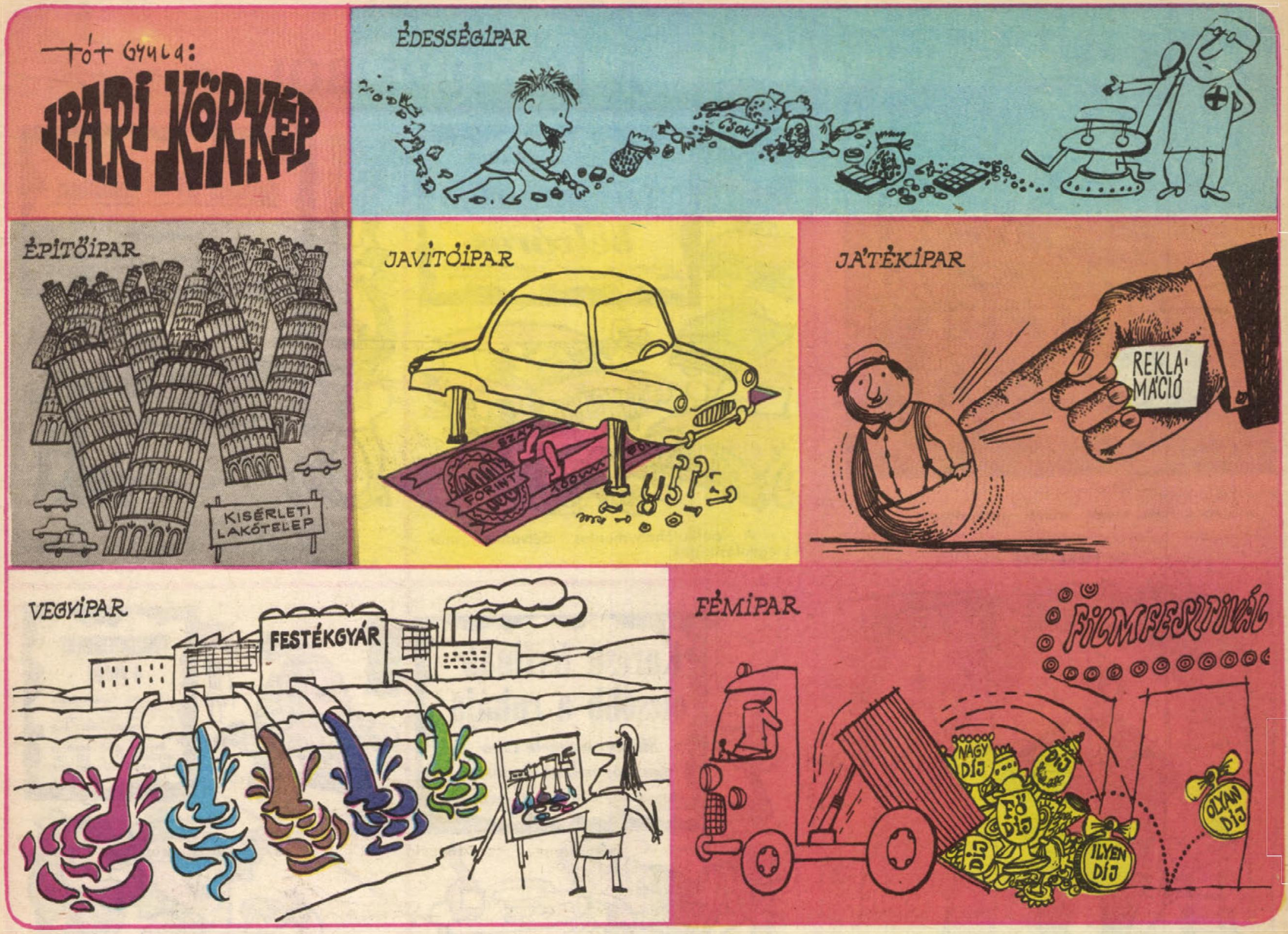
— Ha nem lesz azonnal csend, veszem a kalapom és elmegyek! — ugrik fel a papa.

— Jó ürügy! — kacag gúnyosan a mama. — A saját családját sem tudja elviselni! Inkább jönne ki valaki törülgetni...

A tárgyalóasztal körül mindenki tapsol. A két szónok feláll, elindul egymás felé, barátságosan átölelik egymást...

A mama — mivelhogy senki sem ment ki törülgetni — földhöz csapja a tányért, a nagymama sikít, a nagypapa a császári és királyi hadseregben tanult káromkodásokat szajkózza, a gyerek üvölt, a papa tombol, ezalatt a képernyőn látható az ünnepi esemény: odakint, a nagyvilágban létrejött a béke.

Ősz Ferenc

Az utolsó pohár

Tegnap — hosszú idő múltán —, ismét ott jártam Európa legszebb ősparkjában, a fenségesen szép, vadregényes Almássy téren. Kellemes meglepetésként fedeztem fel törzspadján régi ismerősömet, Droznicsek Árpádot.

— Örülök, hogy ismét találkoztunk! — mondtam, és barátságosan kezet szorítottam Árpáddal.

— Már nagyon hiányzott ez az ózondús levegő, és elhatároztam, hogy függetlenül az időjárástól, megkezdem rendelésemet az Almássy téren.

— Mostanában mivel teszi boldoggá az Emberiséget? — kérdeztem mohó kíváncsisággal. Droznicsek a mellényzsebébe nyúlt, és átadott egy összehajtogatott papírlapot. Ámuló szemekkel olvastam:

Figyelem! Ön sem nélkülözheti szolgálataimat! Részegeskedésre hajlamos családtagjait, szeretteit, férjét, feleségét megóvom az utolsó pohár tartalmának elfogyasztásától! Bővebb felvilágosítás a helyszínen! Jutányos árak! Húsz éven aluli alkoholistáknak ifjúsági árkedvezmény!

Droznicsek Árpád humanista és cipőfelsőrész-készítő

— Elnézést, de nem egészen világos előttem missziójának lényege — jegyeztem meg kissé zavartan.

Árpád elnéző mosollyal folytatta:

— Mindent megmagyarázok. Sokat beszélnek, írnak, értekeznek nálunk az alkoholizmusról. Nem kell hangsúlyoznom a mértéktelen ivás káros következményeit, az egyénre és környezetére. Ám Bacchus örömeiről nem kell senkinek sem teljesen lemondania. Néhány pohár italt, baráti társaságban, nyugodt lelkiismerettel megihatunk. Abból még nem lehet baj. Sajnos, az italfogyasztók jelentős rétege egyszerűen nem tudja, hol a határ. Melyik az utolsó pohár, amelyen túl a jókedvű, szelíd, barátságos ember goromba, kötekedő lesz. Furcsa dolog ez kérem. Az egyik pohár még kellemes, hangulatkeltő nedű volt, a következő pohár már a sötétség, gátlástalanság, garázdaság előidézője. Minden embernél más és más az az italmennyiség, amennyire „hitelesítve" van. A megóvásra kijelölt személyt tudományos alapossággal tanulmányozom, majd a presszóban, italboltban, termelői borkimérésben az adott pillanatban közbelépek, vagyis mielőtt azt az utolsó, bajt okozó poharat felhajtaná, az illetőt hazaviszem szerető családjához.

— S ha az illető ellenkezik?

— Nem várom meg, amíg a sárga földig leissza magát. Aki még józan, többnyire hallgat a jó szóra.

— Gratulálok Droznicsek — mormoltam elfogódottan. — Ön megint bebizonyította, hogy számíthat lángelméjére az Emberiség. Bizonyára köszönőlevelek százait őrzi...

Droznicsek ábrázata kicsit elkomorult:

— Egyetlen egyet sem kaptam.

— Ez hogyan lehetséges?

— Missziómat csak holnap reggel kezdem. Megtisztelne, ha igénybe venné szolgálataimat. Bizonyára, van részeges a családjában.

— Nincs, Droznicsek — feleltem kimérten.

— Kár, igazán kár — sóhajtotta kicsit rosszkedvűen, de aztán felderült értelemtől sugárzó orcája:

— Látja, ők az én embereim. Ezeknek nyújtom segítő kezemet — mutatott az Almássy téri italbolt felé, mely előtt kósza, törkölyillatú árnyak imbolyogtak a tavaszt lehelő márciusi alkonyatban.

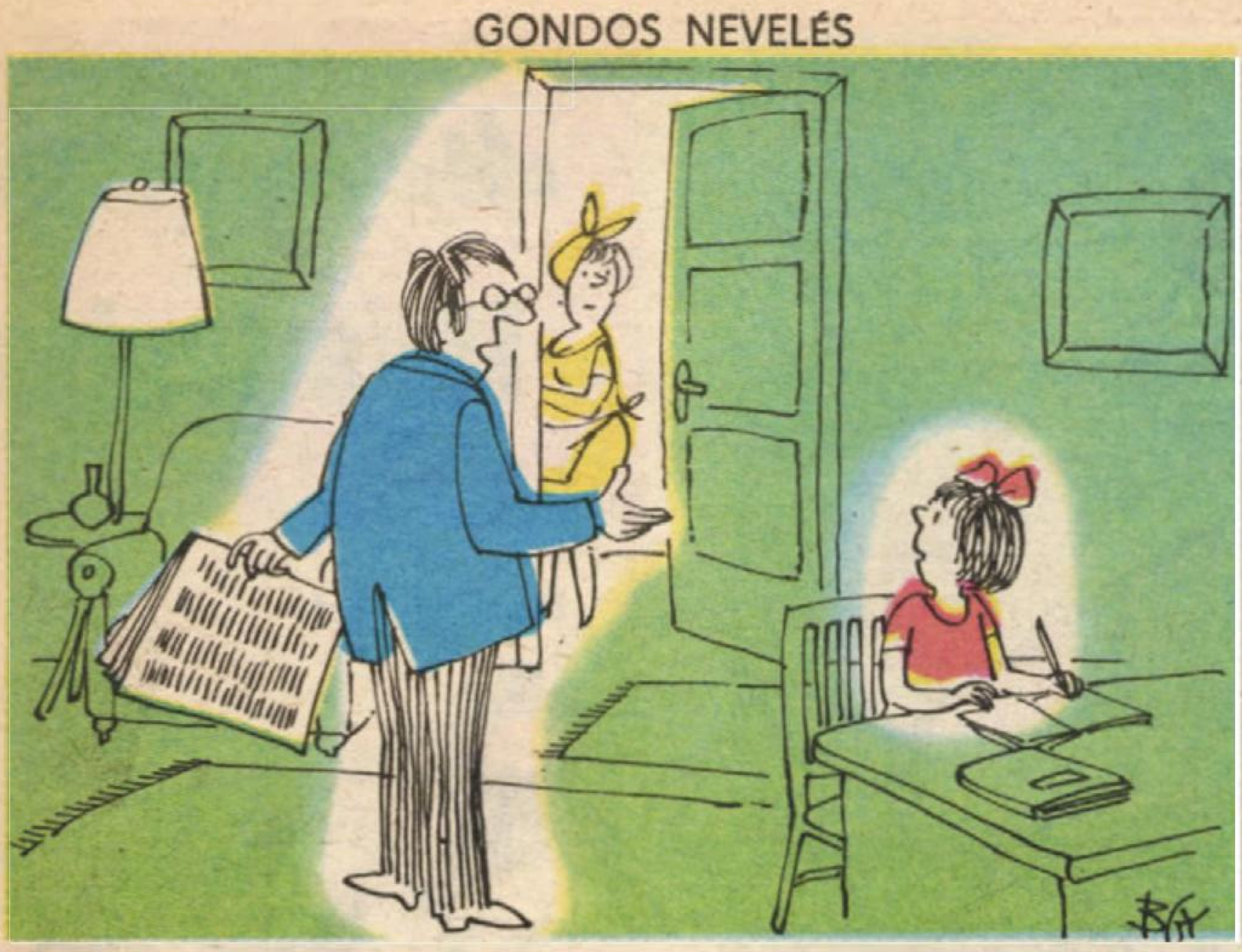
Galambos Szilveszter

HÁZIBULI UTÁN

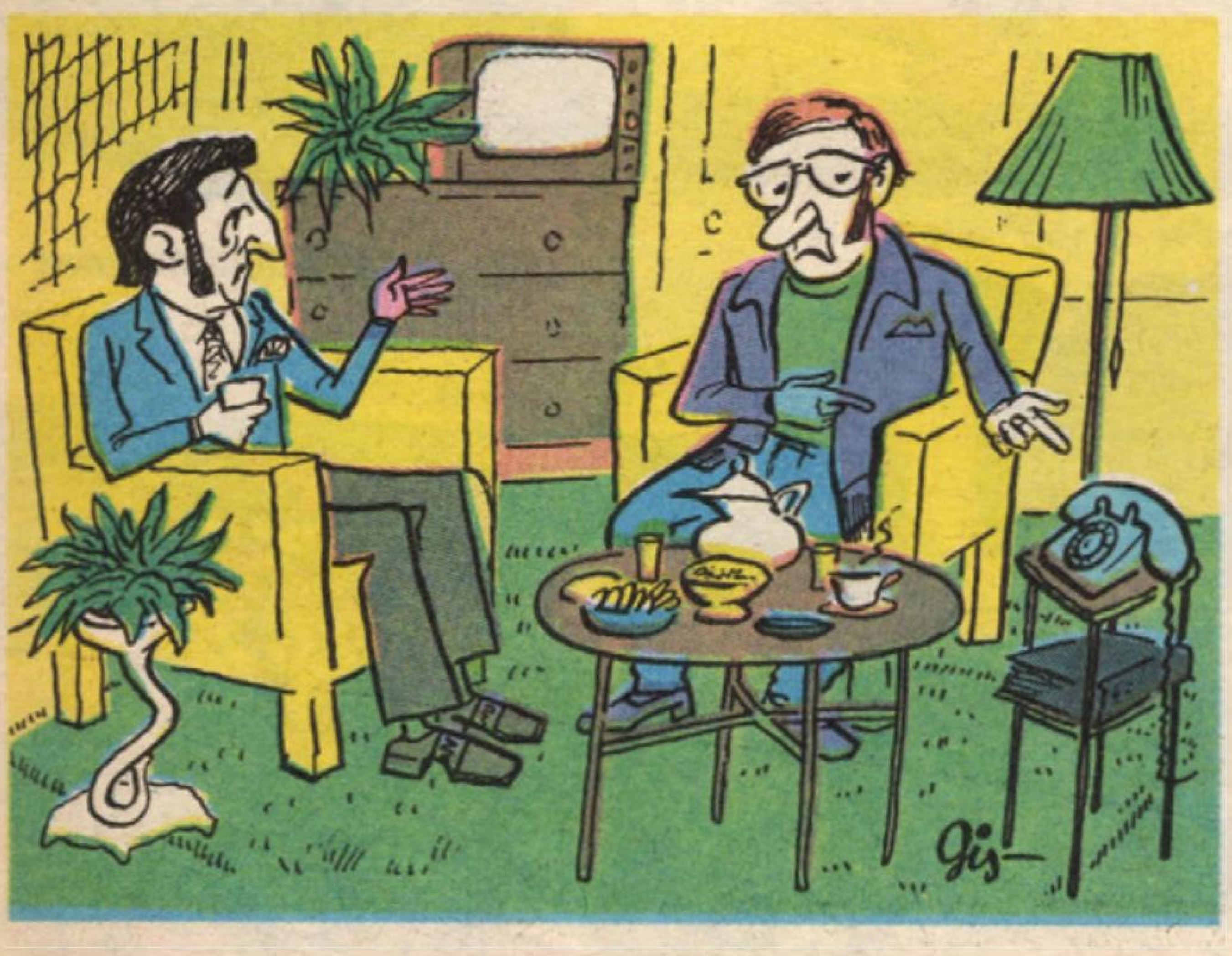
— A kislányomnak megvenném, poncsónak még jó lesz.

GONDOS NEVELÉS

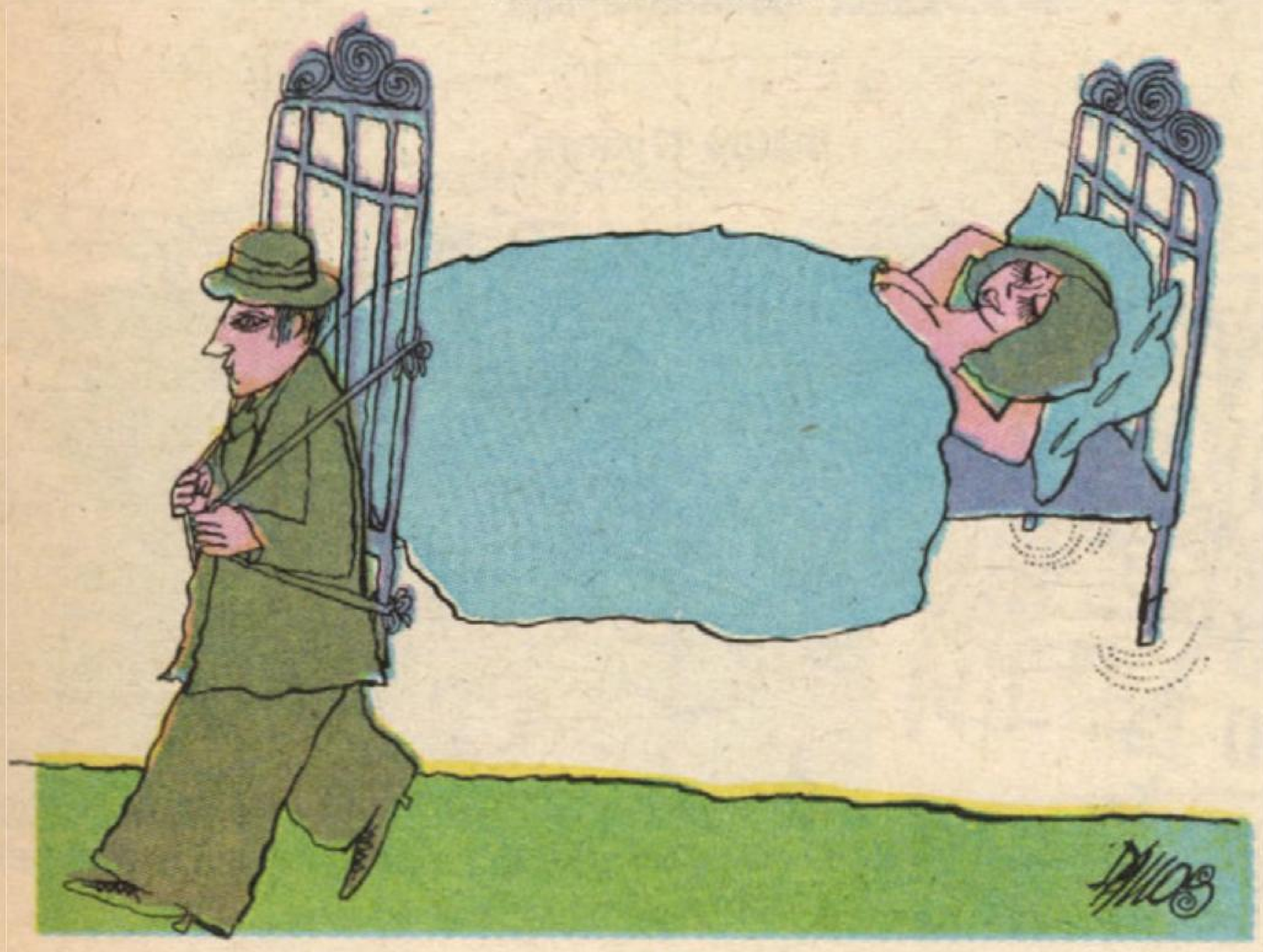
– Kérdeztem ma már, hogy mi újság az iskolában?

AMI SOK, AZ SOK

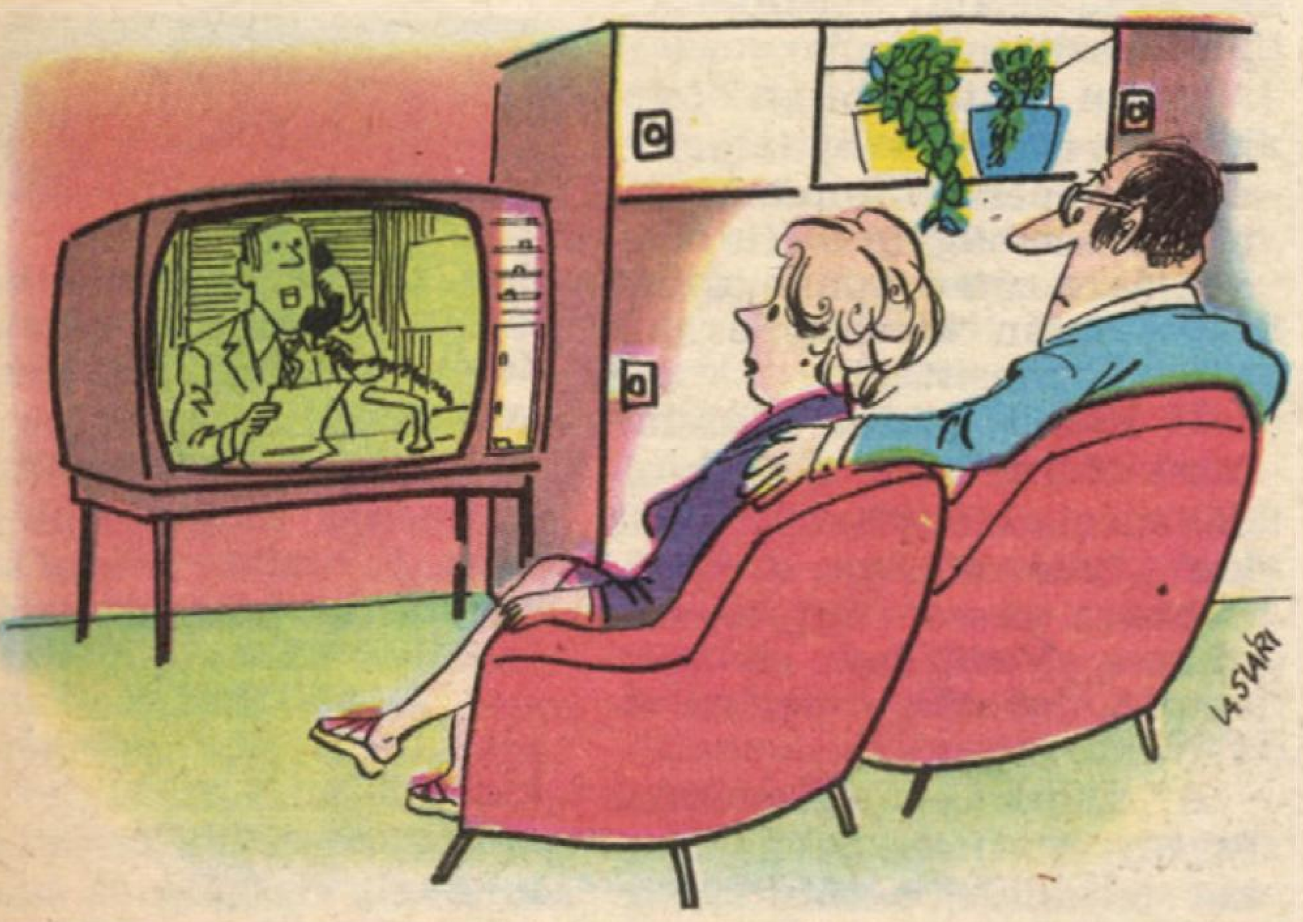

– Miért cserélted el a régi lakásodat erre a lágymányosi lakásra?
– Mert itt a feleségem csak 3 percig beszélhet telefonon . . .

FÉLTÉKENY FÉRJ

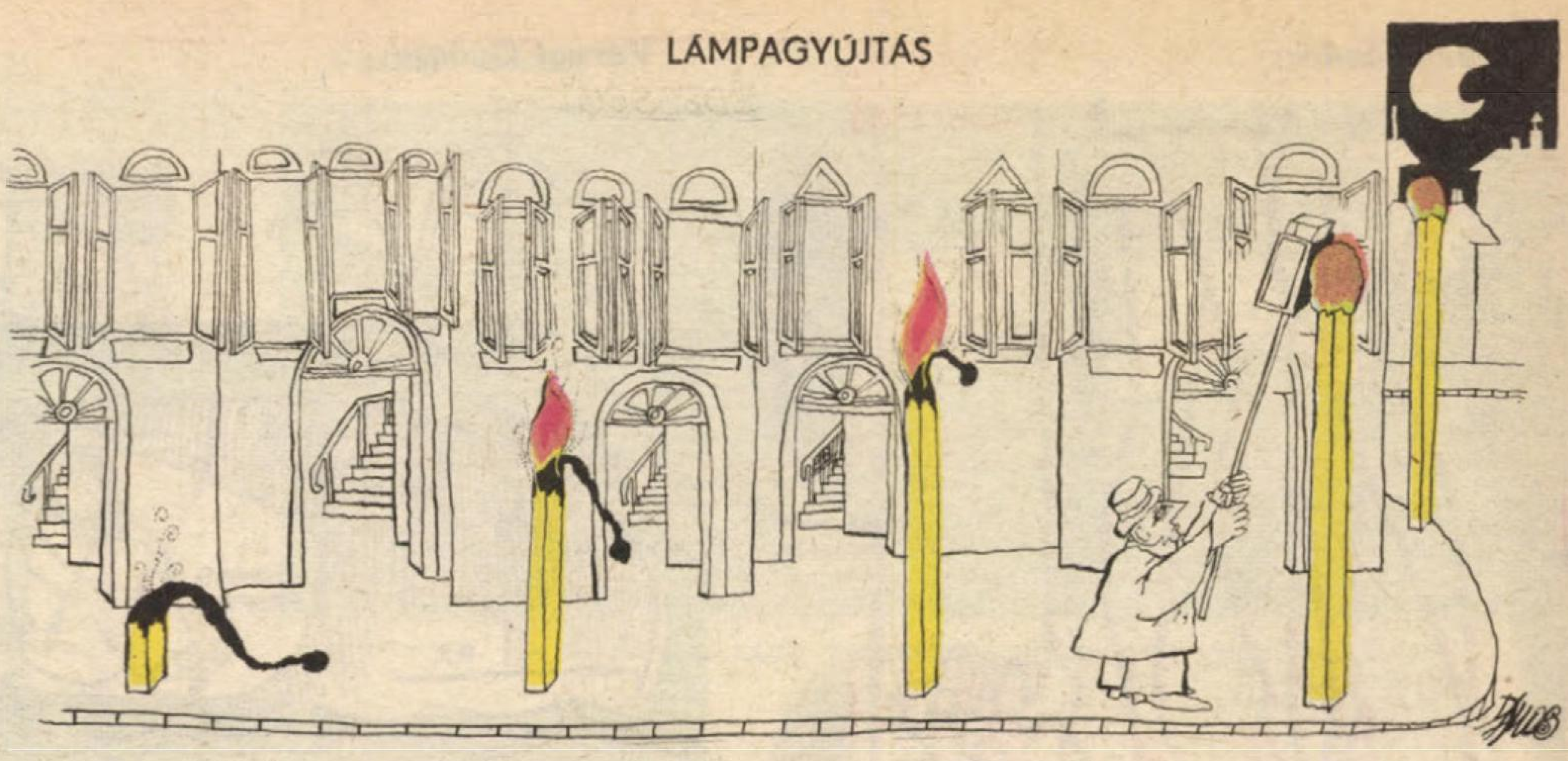

TÉVÉHÍRADÓ

– Elnézést, de a külföldi tudósítónk állandóan mással beszél . . .

LÁMPAGYÚJTÁS

A Kettéhasadt igazgató

A napokban — mint egyszerű, kétkezi riporter — felkerestem a Legtöményebb Szeszgyárat.

Először, mint legilletékesebbet, az igazgatót kívántam felkeresni. Amikor a titkárnő bejelentése után az irodába léptem, kissé szokatlan kép tárult elém:

Az igazgató — az immár klasszikus hagyományoknak megfelelően — tekintélyes és öblös karosszékben ült, előtte a szokásos hatalmas barokk íróasztal magasodott.

A látvány tehát megnyugtatóan egyezett a tradícióval.

Egyedül az igazgató nem. A szokásostól erősen eltérő jelenség benyomását keltette: csak Féligazgató volt. Ketté volt hasadva, mégpedig hosszában. És csupán az egyik fél üldögélt a karosszékben.

Először majdnem elájultam, de amikor a Féligazgató hellyel kínált és barátságosan beszélni kezdett — megnyugodtam. Újságírói gyakorlatomban sokkal cifrább jelenségekkel is találkoztam, azonkívül a Féligazgató csak úgy árasztotta magából a derűt, az optimizmust.

A barátságos csevegés során feltettem néhány meghökkentő kérdést:

— Hogyan megy a termelés?

Lelkes hangon válaszolt:

— Semmi okom elégedetlenségre! Ezer hektoliterrel sikerült növelnem a legtöményebb szesz mennyiségét. Immár elértük, hogy minden honpolgárunk asztalára — beszámítva a csecsszopókat is, — naponta négy deci tömény szesz kerülhessen.

— És hogyan állunk a legtöményebb szesz erősségével?

— Azt is fokoztuk! Olyan erős, mint a méreg. Ha egy csepp az asztalra hull, kiégeti a lapját.

— Van új gyártmányuk is?

— Nem szokásom a dicsekvés, de most mégis büszkén jelenthetem be, hogy sikerült a töménynél is töményebb szeszféleséget alkotnunk: az Ökörvadítót. A legszelídebb antialkoholista vegetáriánus éjjeliőrből is pillanatok alatt dühös, szeszgőzös fenevadat csinál.

Ebben a szép, derűs pillanatban nyilt az ajtó és egy ugyancsak szokatlan jelenség támolygott be: egy másik Féligazgató. Szintén hosszában kettéhasadva. De micsoda különbség a két Féligazgató között! Míg az elsőből csak úgy áradt a derű, az optimizmus, ez pesszimizmust, mélabút árasztott.

— Két vajdling vizet öntöttem a legtöményebb szeszlepárló üstbe. Friss, tiszta vizecskét — suttogta maga elé —, és az Ökörvadítóba limonádét, birslét és kamillát csepegtettem.

Az első Féligazgató felordított: „Elment az eszed? Tönkretetted gyárunk dicsőségét, amelyért külön prémiumot és kitüntetést és elismerő oklevelet kaptam!"

A második Féligazgató könnyezve válaszolt:

— Ne félj, engem is kitüntetnek az egészségügyi szervek az Ökörvadító megszelídítéséért. Ki tudja, hány ártatlan kisded apukáját óvtam meg az alkoholizmustól azzal, hogy Ökörvadító helyett Ökörszelídítőt itatok vele.

— Te szentimentális elefánt!

— Te cinikus fenevad!

Fenyegetően közeledtek egymáshoz. Most, hogy egymás mellett álltak, látszott — a két Féligazgató hajszálpontosan összeillik.

— Ha szabad érdeklődnöm — kérdeztem — mikor hasadtak ketté?

Egyszerre válaszoltak: „Néhány esztendeje történt, a Duhajfüstösméregdobonyi dohány- és cigarettagyárban, ahol úgyszintén igazgatóként tevékenykedtem. Egyfelől ugyebár hoznom kellett a tervet, növelni a nikotintartalmat, minél csábítóbb köntösbe öltöztetni a cigarettát, minél többet eladni — másfelől viszont mást se hallottam, láttam, olvastam a rádióban, televízióban, a lapokban, mint hogy a nikotin tönkreteszi: a gyomrot, a tüdőt, a szívet, a májat, a vesét, továbbá agysérvet és ideges hajhullást okoz. Képzelheti, micsoda lelkiismereti viharok tomboltak a lelkemben!

Egy emlékezetes nap történt a furcsa jelenség: reggel új cigaretta szalag-termelését indítottam el, a Koporsószegét. Nikotintartalma minden eddiginél magasabb volt.

Délután titkos kis nyomdámban készített cédulákat csempésztem minden egyes „Koporsószeg" dobozba. A cédulára ezt a szöveget nyomtattam: *Ne szívd el! Ne légy oktalan barom! Dobd el! Taposd szét!*

Estefelé, mielőtt hazamentem, a tükörbe pillantottam és akkor láttam, hogy — ketten vagyunk. Kettéhasadtam. És azóta furtonfurt ketté vagyok hasadva.

— Node meddig lehet ezt így csinálni?

— Már én is gondoltam rá, hogy más üzembe megyek át igazgatónak. Cipőgyárba hívtak. Ott nem kell ilyen problémákkal küszködnöm.

A két Féligazgató összeolvadt és egyemberként elégedetten mosolgott.

— Úgy olvastam — jegyeztem meg óvatosan —, hogy túl kevés cipőt vásárolnak. Túl tartós a bőr.

Az igazgató újra kettévált:

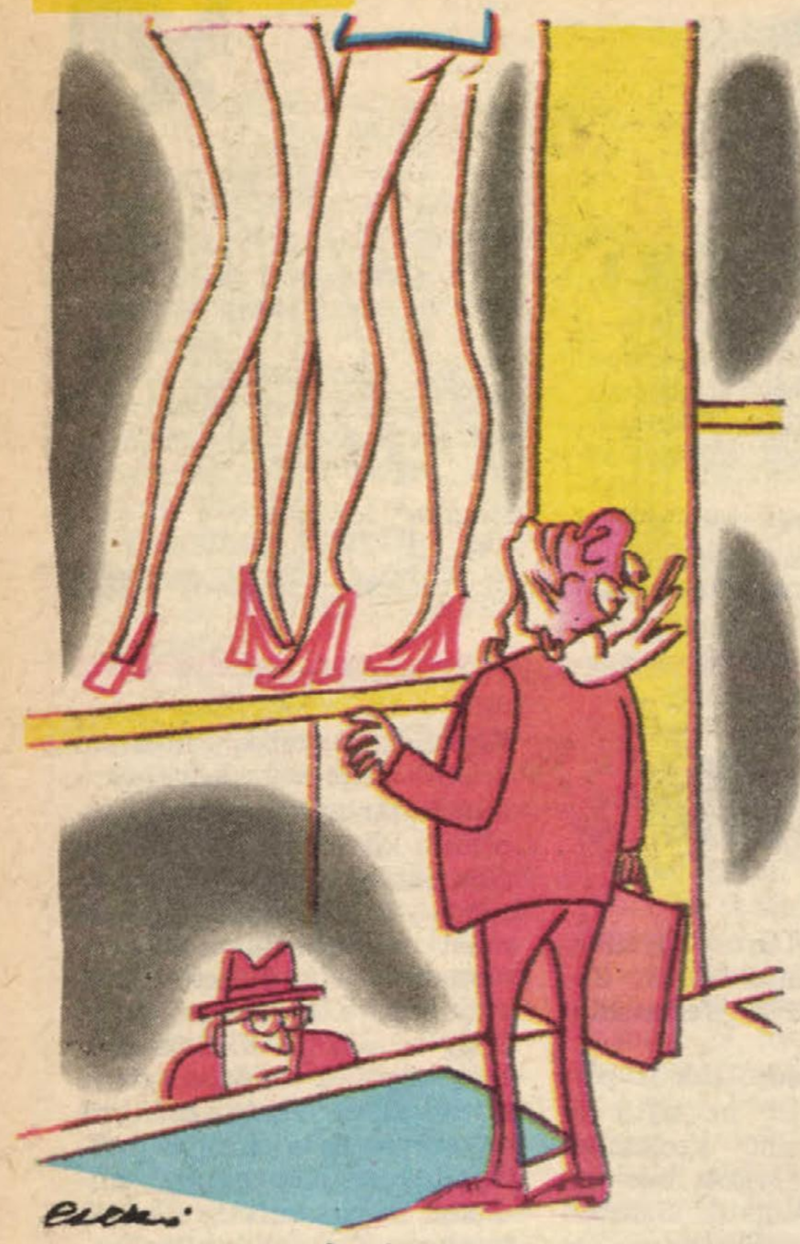
— Tovább kell gyengíteni a minőséget! — harsogta derűsen az első Féligazgató.

A második Féligazgató szomorúen lehajtotta a fejét és könny hullott szeméből. Egyenesen cipőjére . . .

Kertész Magda

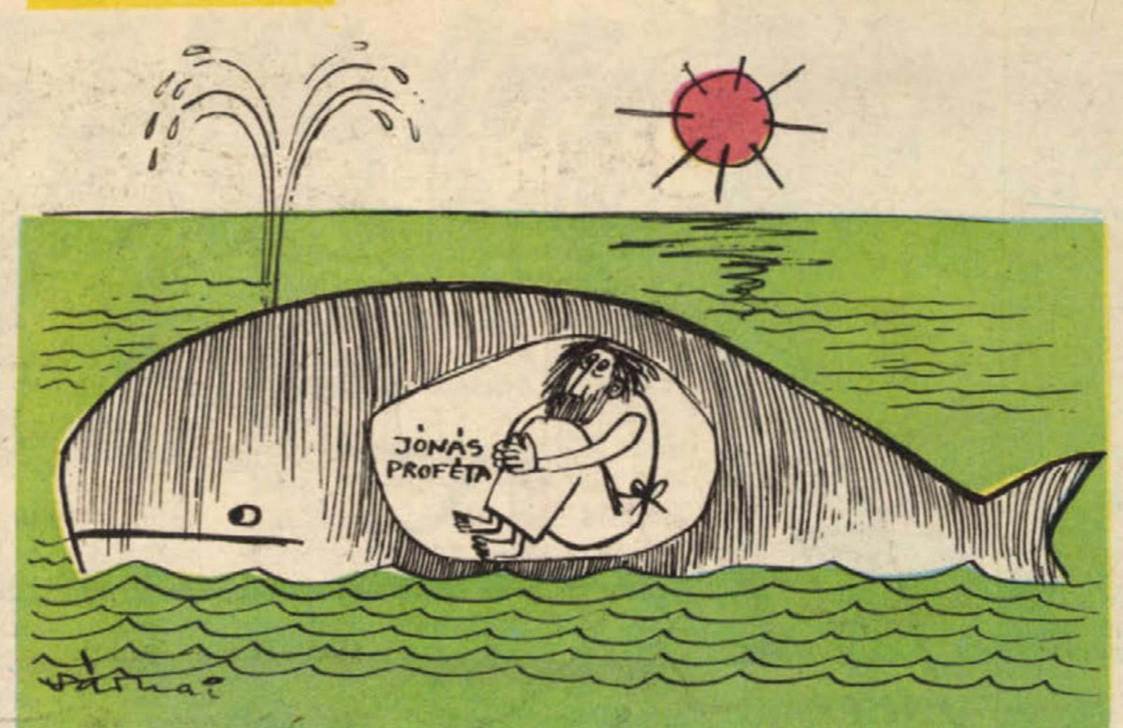
Megkérdeztük rajzolóinkat: Mi a kedvenc járművük?

Erdei Sándor:

– A páternoszter.

Várnai György:

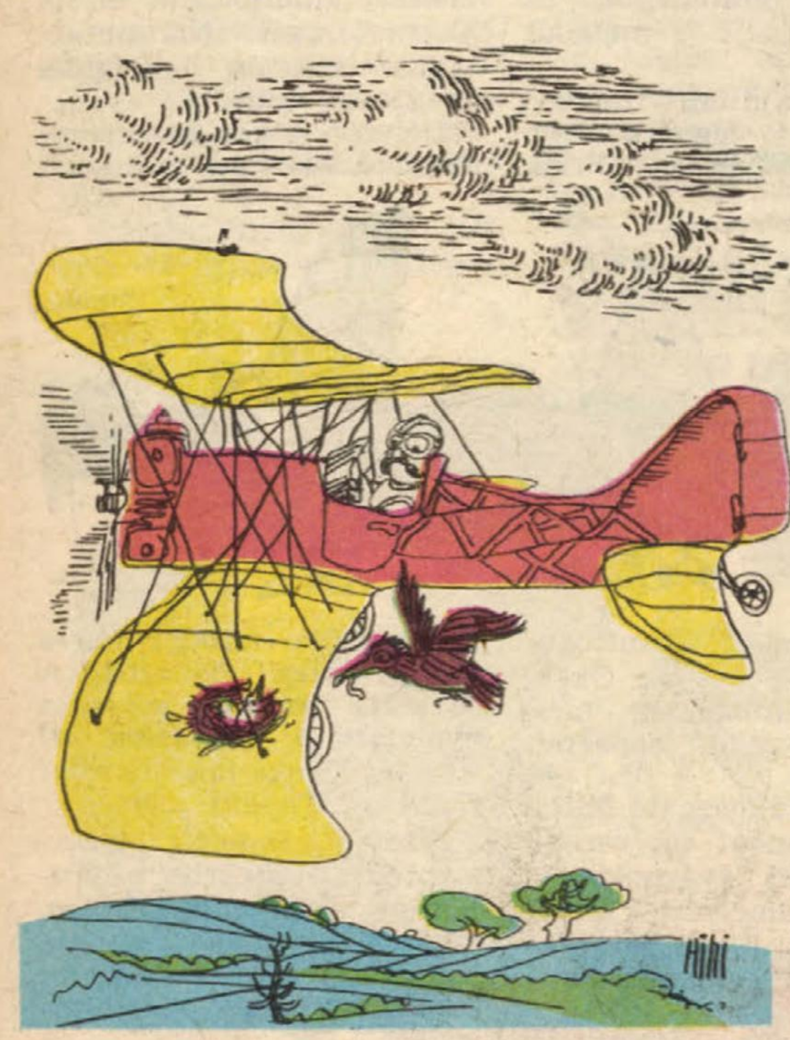
– A bálna. Nem zsúfolt, eddig csak egy utasáról tudok.

Dallos Jenő:

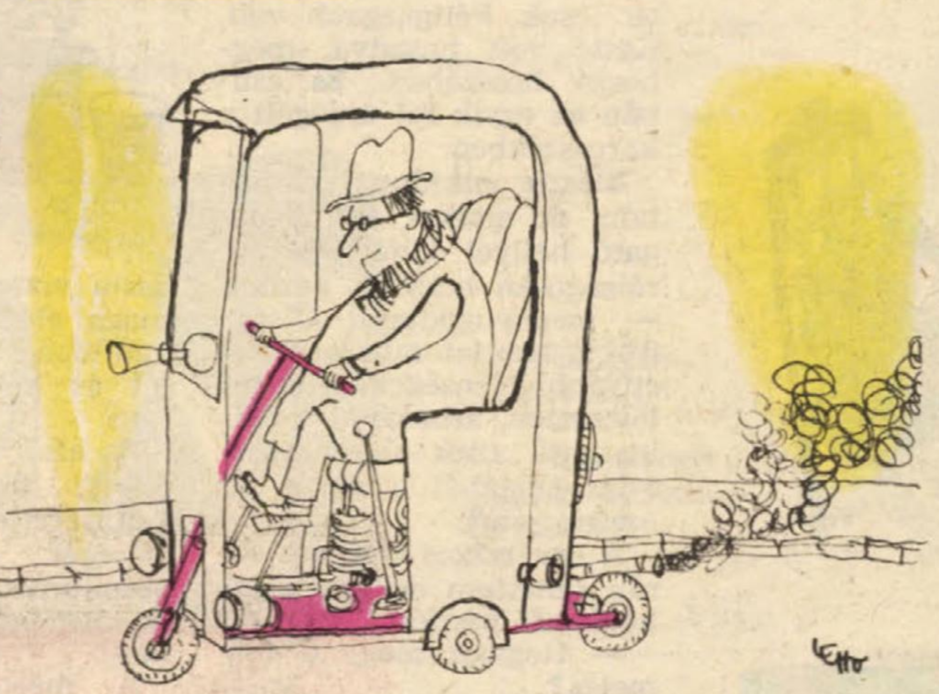
– A vasút...

Hegedűs István:

– A biplán.

Lehoczki István:

– A roller.

Barát József:

– A vízibicikli, mert az [illegible] kaphat gumidefektet.

Endrődi István:

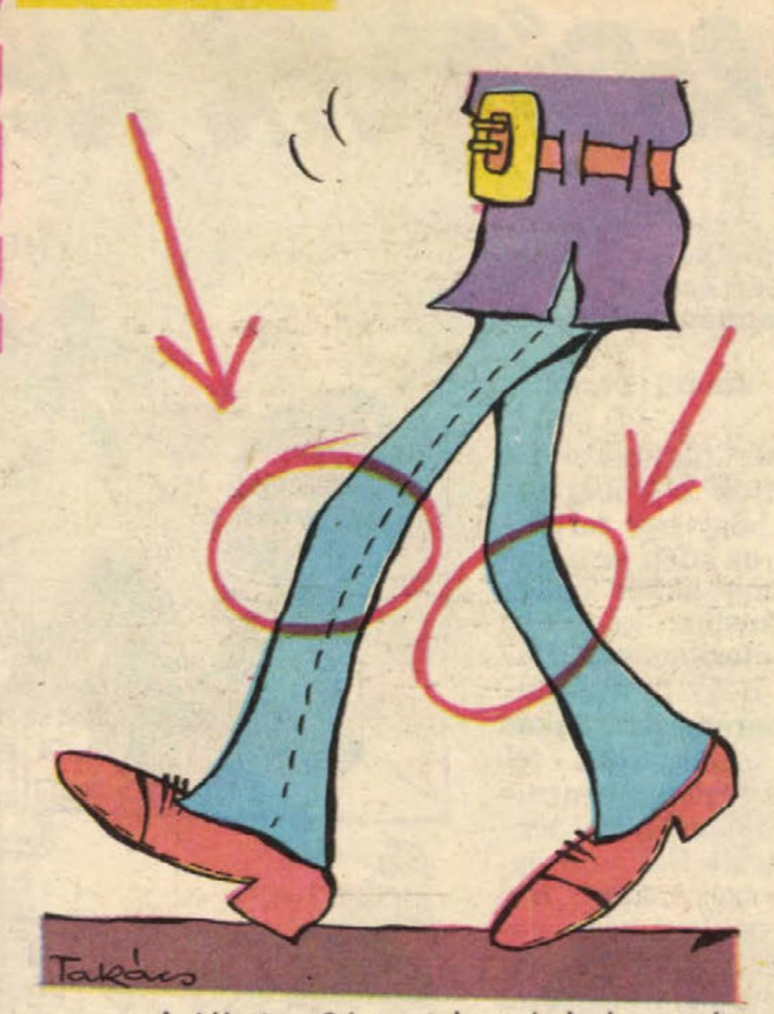
– Az autóm, mert nem kapni hozzá alkatrészt, és így abszolút balesetmentes!

Fülöp György:

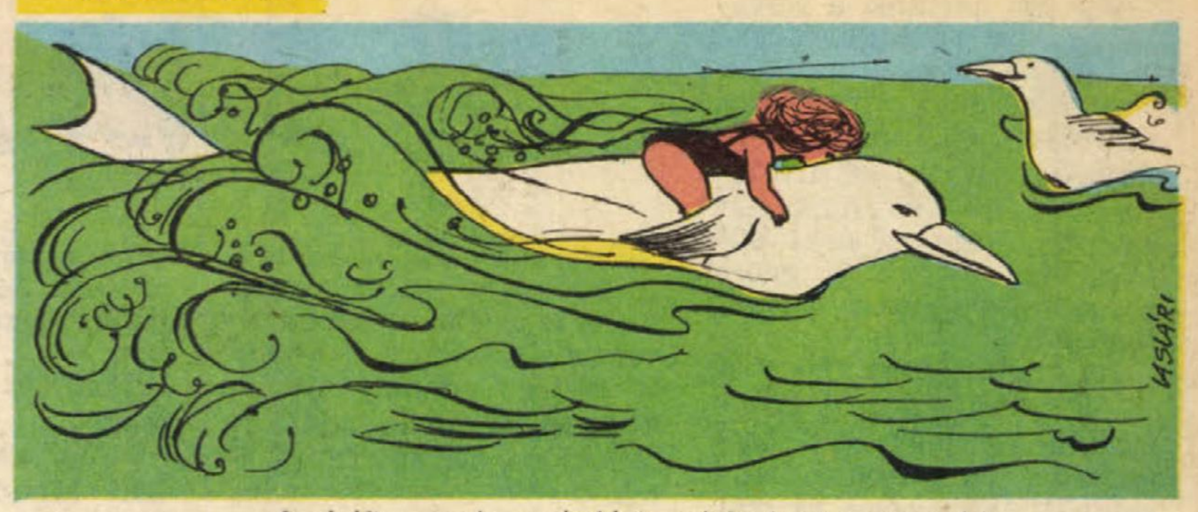
– A csatahajó. Azzal nem kell folyton kerülgetni a gyalogosokat.

Takács Imre:

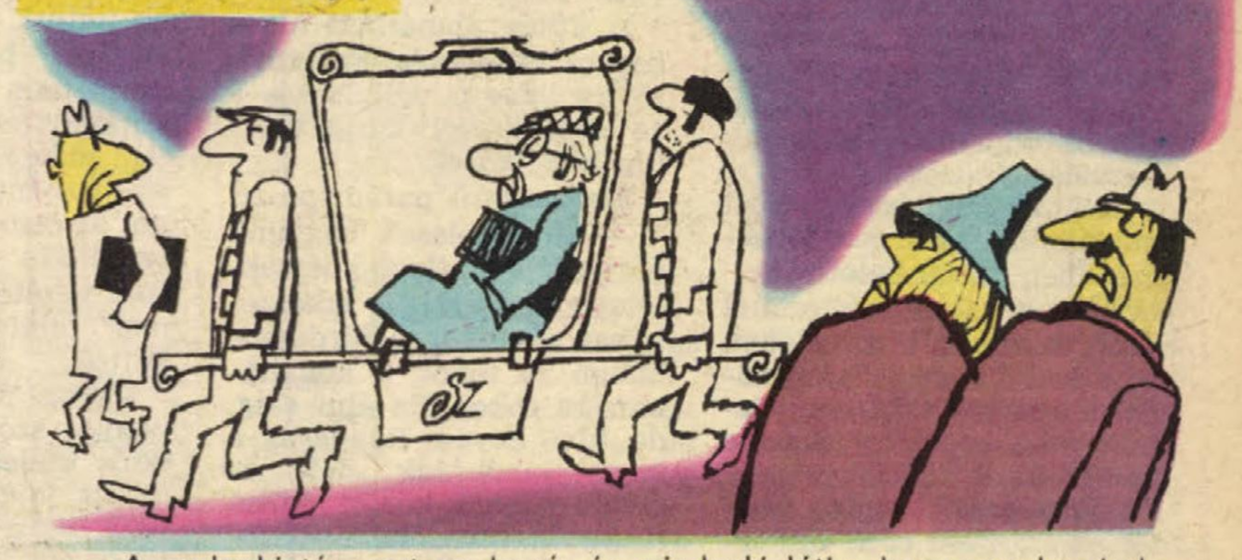
– A lábaim. Bár a jelzett helyeken a kardáncsuklók kissé recsegnek!

Vasvári Anna:

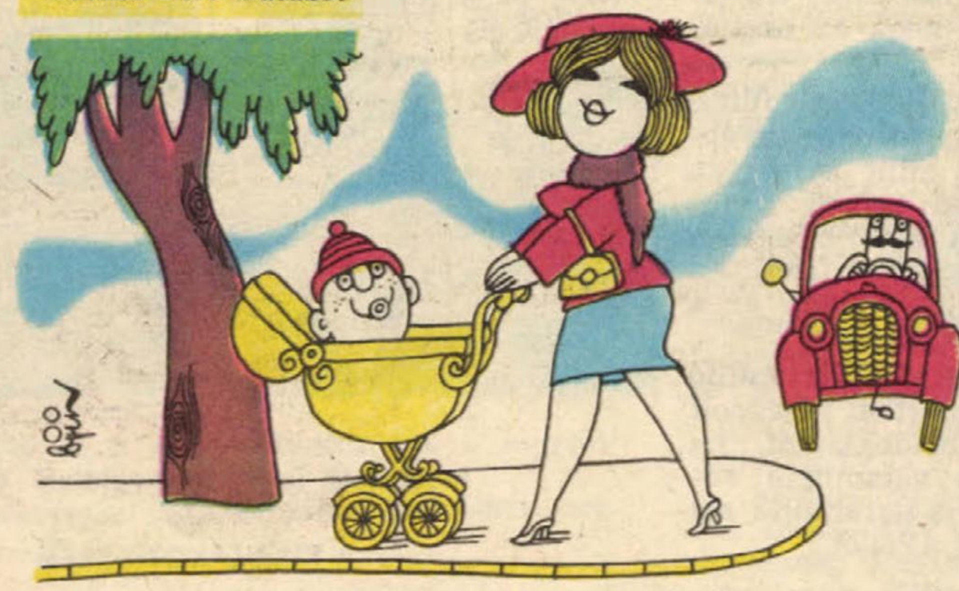
– A delfin, csak parkolási nehézségeim vannak!

Szűr-Szabó József:

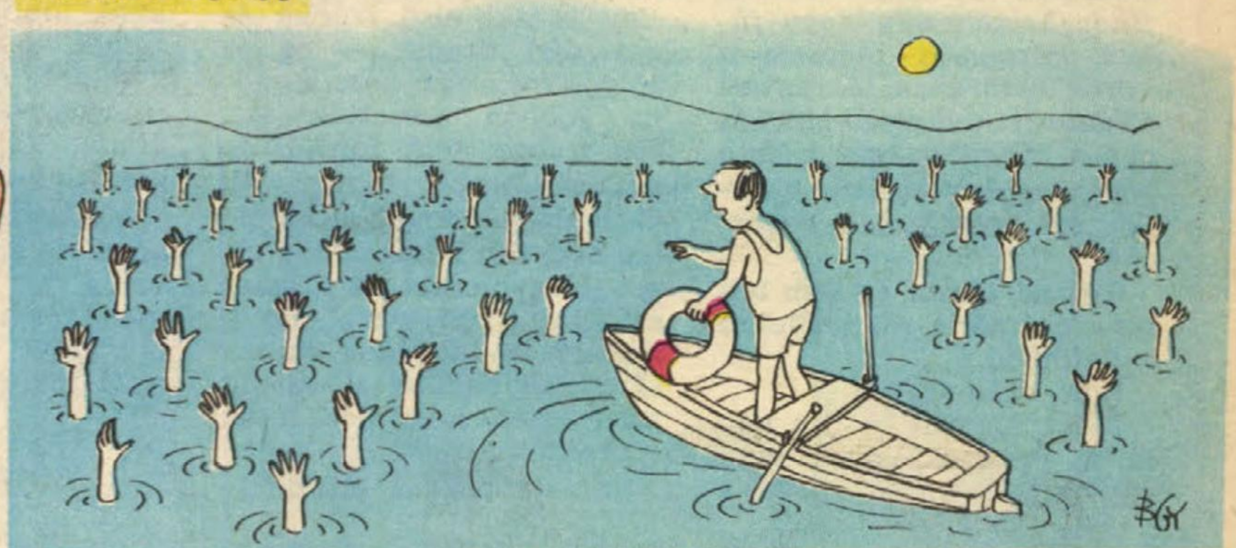
– A gyaloghintó, mert az lassú, és mindenki látja, hogy van kocsim!

Balázs-Piri Balázs:

– A babakocsi. Amíg benne közlekedtem, nem volt semmi gondom a KRESZ-re.

Brenner György:

– A mentőcsónak. Emberbarát vagyok.

Sajdik Ferenc:

– Illés szekere, csak sajnos, ritkábban jár, mint a kettes busz.

Tót Gyula:

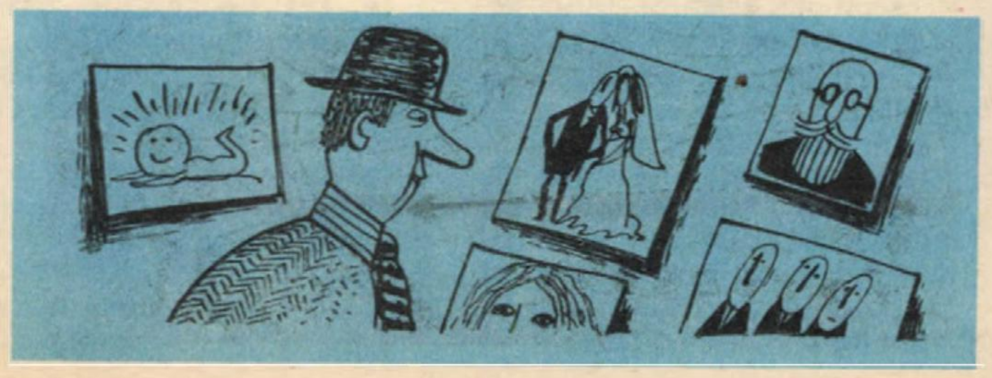

– Az esküvői kocsi...

Művészfotó

Egyik régi, kedves jóismerősünk, ötvenes, kimért mozgású, testes férfi, foglalkozására nézve építész, családi állapotára nézve agglegény — levelezett egy külföldön élő özvegy hölggyel, akit személyesen még nem ismert, de akihez — annak levelei és fényképe alapján — máris erősen vonzódott. A hölgy szintén fényképet kért. Barátunk evégből felkereste az egyik fotóműtermet, hogy ha még személyesen nem is, de egy jólsikerült új fényképével előnyösen bemutatkozhasson.

Előzőleg otthon a szokottnál is gondosabban borotválkozott, s legelegánsabb öltönyét vette fel, keményített gallérú, divatos csíkozású inggel és gyönyörű, szélesen leomló nyakkendővel. Amikor — már a kirakat előtt — egy pillanatra megállt és végigpillantott a fejjel egymásnak döntött ifjú párokon, rizskása fogaikat mutogató pufók babákon, ősszakállú tudós professzorokat sejtető férfiarcokon és az ugyancsak szakállas, huszonéves fiatalemberek ábrázatán — még nem tudta, mi vár rá. Sőt még akkor sem, amikor a csinos, barna fényképésznő arra kérte, hogy üljön le a kissé emeltszintű padra. Leült, rendbeszedte arcvonásait, s azt hitte, ezzel mindent megtett atekintetben, hogy egy kitűnő, a valóságosnál is kellemesebb küllemű férfiút ábrázoló képet készítsenek róla.

— Ön határozottan fotogén egyéniség — nyilatkozott a fényképésznő, miután alaposan szemügyre vette modelljét. Azután felhangzottak egymásután harsány és határozott utasításai.

— Kérem jobbra fordulni! Most balra! Nem, a jobb oldal mégis előnyösebb! Egyik kezet ölbe! Másikat a padra! Lábakat össze! Fel a zsámolyra. Nem, csak az egyiket. A jobbat a balon átvetni!

A szapora, megismétlődő és egyre változó kívánalmakat teljesítve, barátunk úgy vélte, hogy most már mindent megtett, ami erejéből és türelméből tellett. De tévedett. A fotográfusnő hozzálépett és tenyerét váratlanul deréktól felfelé végighúzta a gerincén.

— Így, a hátunkat szép egyenesen kihúzzuk — biztatta. S amikor végre abbahagyta a hátegyengetést, a férfi két vállát ragadta meg.

— A vállakat hátrafeszítjük, így... Az egyiket egy kicsit lejjebb...

Ezután szembekerült barátunkkal, vizsgáló és bátorító pillantást vetve rá. — A nyakat kérem ferdén tartani... Még ferdébben... A fejünket döntsük kissé oldalra... És maradjunk így! Ne mozduljunk!

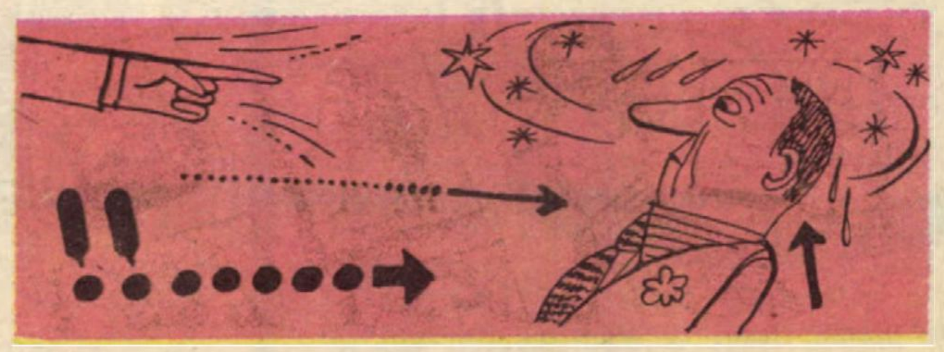
A szemrevételezés most távolabbról történt.

— Igen, igen, így nagyon jó! Csak a fejet valamivel feljebb és az állat előre. Még előbbre! A szemeket kérem behunyni és nem mozdulni, a világért se megmozdulni! Most pedig felgyújtom a reflektorokat. Semmi mozgás, a tartása most nagyszerű! Biztosítom, a kép gyönyörű lesz! Igazi művészfotó.

Barátunk engedelmesen megmerevedett a rákésztetett pózban, s behunyta a szemét. Bőrét háromfelől kezdték sütni az ötszázwattos lámpák. Verejtékezni kezdett, karja, keze, háta, nyaka pedig belezsibbadt a beállított tartás présébe. Úgy érezte magát, mint Victor Hugo „Nevető ember"-ének szerencsétlen gyermekei, akiket fazékba gyömöszöltek, hogy torzzá tegyék ép testüket. Közben hallotta a motozó neszeket, a gép és a lámpák tologatását, majd az újabb utasítást:

— A száját kissé hagyja nyitva! Az ajkait nedvesítse meg. És szép lassan nyissa ki a szemét, lassan, óvatosan, hogy megszokja a fényt. Úgy, úgy. Most pedig nézzen rám, ide a kezemre, kísérje az ujjaim mozgását.

Barátunk bávatagon követte tekintetével a fotografusnő felemelt jobbját, akár a hipnotizőrét a megigézett médium. Orra elviselhetetlenül kezdett viszketni, ezernyi csillag szikrázott — s még a Kohoutek üstökös is elsistergett — káprázó szeme előtt; derekába görcs állott és a köhögési inger egyre feljebb kúszott a torkán.

A fotografusnő kihajolt a gép mögül és abban a pillanatban, amikor áldozata az ősi menekülési ösztönnek engedve már-már kitört a természetellenes tartás ketrecéből, mert úgy érezte, már nem bírja tovább — még ezt a végső utasítást hallotta:

— Most pedig mosolyogjon huncutul!

— Úgy, úgy, pompás! — tette hozzá, látva a keserves vigyort, ami erre a biztatásra megjelent elgyötört modellje arcán.

A fénykép elkészült. Nem láttam, de sejtem, hogy barátunk soha nem küldte el nőismerősének. Vagy mégis eljuttatta hozzá? Egy biztos. A levelezés nemsokára megszakadt köztük.

Barát Endre

AKIK BEFŰTENEK NEKÜNK

Kinn jártunk a Fővárosi Távfűtő Műveknél.

Az igazgató szobájában március 1-én délelőtt 10 órakor pontosan és hivatalosan 21 fokot mértünk. Azt mondta, hogy ez neki bőven elég. Legalább gyorsabban véget érnek az értekezletek.

Itt tudtuk meg, hogy a távfűtést már a régi Babilonban ismerték. Az ügymenetet jól el tudtuk képzelni. Valahányszor az ifjú Szárgonnak citerázni kezdett az irhája, azonnal rohant és felhívta a központi ügyeletet:

— Te Nabukadnezár, itt meg kell fagyni az embernek. Fogadok, hogy Hamurabbi egyszál pizsamában táncol odahaza. Mégiscsak disznóság!

Ez időszámításunk előtt körülbelül a harmadik évezredben történhetett.

Tőlünk talán még ennél is távolabb áll az időben Knuth Károly tanulmánya, amely 1928-ban jelent meg a Városi Szemle hasábjain:

„Egy várost tényleg füsttől mentesíteni csak úgy lehet, ha a fűtőanyag elégetése a város perifériáján történik. Ha sok száz kis fűtés helyett egy nagy fűtési központot építünk a város határában, és onnan földalatti csatornákban az egyes házakhoz vezetjük a gőzt, vagy a forró vizet, akkor ezt távfűtésnek nevezzük."

Tessék, ötezer év sem telt bele és máris megszületett a definíció.

Igaz, más se.

Mert, ha van is új a nap alatt, mi csak igen ritkán kapkodjuk el.

1960-ban 4829 lakást távfűtöttek a távfűtők Pesten.

Ha az egyszem kazán lerobbant, Koncz Ferenc igazgató odapöfögött a motorbringájával, annak a reflektora mellett bütyköltek.

Ma már ezt nem tehetnék. Több mint ezer hőközpontjuk van, 90 000 lakást távfűtenek. Tíz év múlva majd 250 000-et.

A Főtáv alapállása ma a harcos védekezés. Ez érthető. 14 éves a vállalat és a 14 évesek egy kicsit mindig sértődöttek.

Első számú parádriposzt:

— Mi kötelesek vagyunk háromféle átlaghőmérsékletet garantálni. A lakószobában 20 fokot, a fürdőszobában 24 fokot, a konyhában 16 fokot. Ez élni elég, de ülni kevés. Ráadásul a nagy lakóházak déli és északi oldala között, külső tényezők hatására 4—6 fokos hőmérsékletkülönbség is adódhat. Az első és a tizedik emelet között szintén. Egy északi első emelet és egy déli tizedik — ég és föld. Erre aztán kész a vád: mi jobban szeretjük azt, aki a nap felé fordul, és aki magasabb szinten él. Garantáljuk továbbá az átlag negyven fokos meleg vizet. Nagymosást nem lehet csinálni ilyen vízzel, de a modern műanyagok mosására megfelel. A jó vastag zsírt persze nem viszi le az edényről.

Javaslatunk: öltözködjünk és táplálkozzunk korszerűen. Már csak a Főtáv lelki nyugalmának érdekében is.

Második számú parádriposzt:

— Örökké rögtönöznünk kell. Mondjuk a Főber elhatározza, hogy egy területen felépít az idén száz lakást. Nekünk akkor ehhez a száz lakáshoz kell hőerőművet létesítenünk. Hiába tudjuk, hogy öt év múlva ott háromezer lakás lesz, nem építhetjük fel mindjárt a végleges centralét. hiszen hogyan is termelhetnénk a teljes költséggel az első száz lakást? Kelenföldön például már három vezetékpárunk fut egymás mellett. Háromszoros költség!

Ugyan rajongunk a látványos szólókért és a mutatós cselekért, most mégis azt javasolnánk: figyeljünk néha-néha az összjátékra is.

Egy légköbméter fűtési költsége egy idényre egyébként több mint 30 forint. Ebből 10,80 terheli a fogyasztót. A különbözetet a jóságos nagybácsi fizeti. Az állam. Valamit talán ez a gondolat is melegít.

Mellesleg: jó pár millió angol és amerikai vihancolt volna a boldogságtól, ha idén télen valamiféle Főtáv nekik is garantálja azt a 20 fokos átlagot.

Peterdi—Endrődi

A MEGOLDÁS

Megfelelő lakót a megfelelő emeletre.

FEJLESZTÉSI PROGRAM

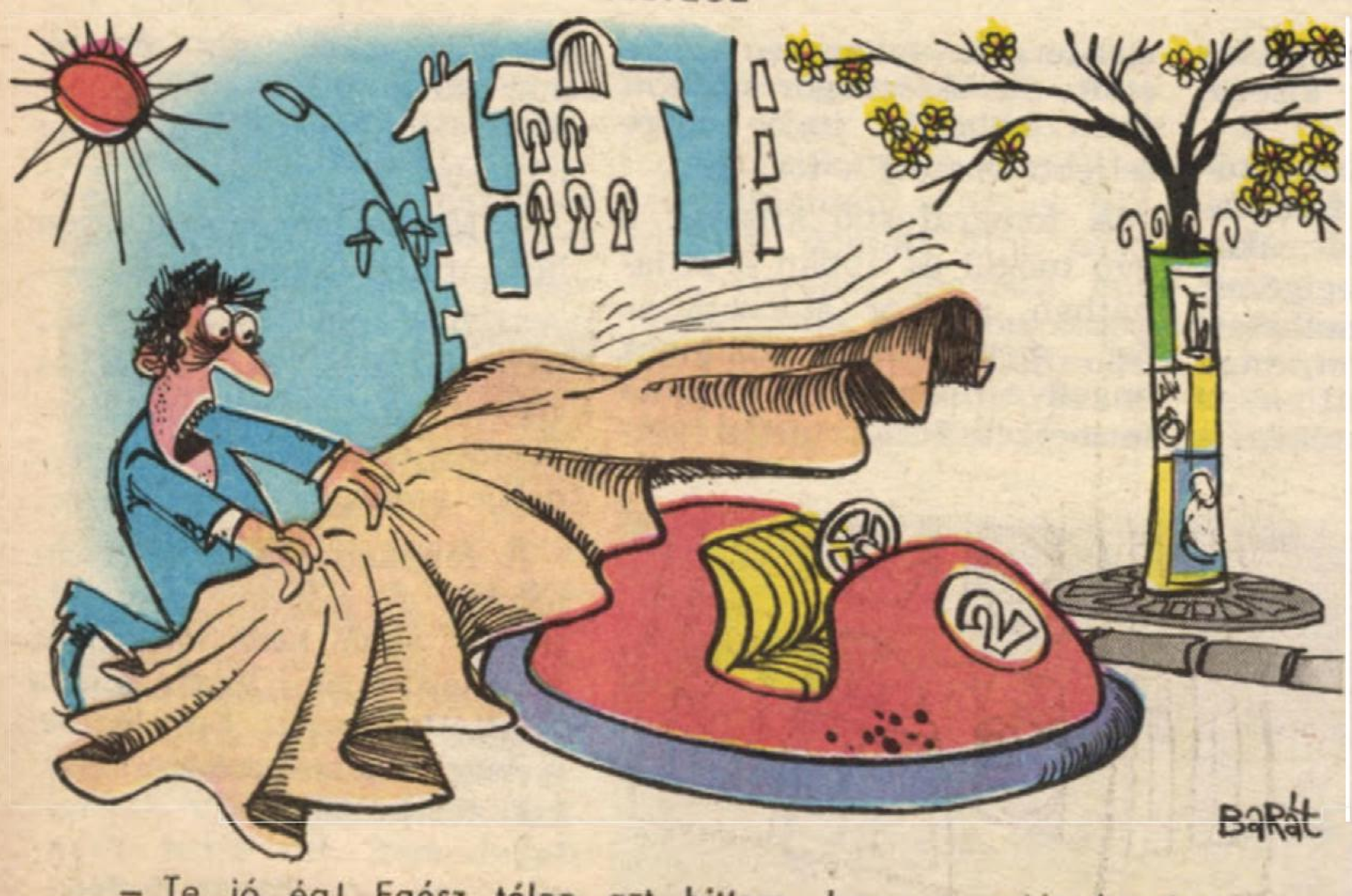
– Budapestről jöttünk tapasztalatcserére.

A KISZ-LAKÓTELEPEN

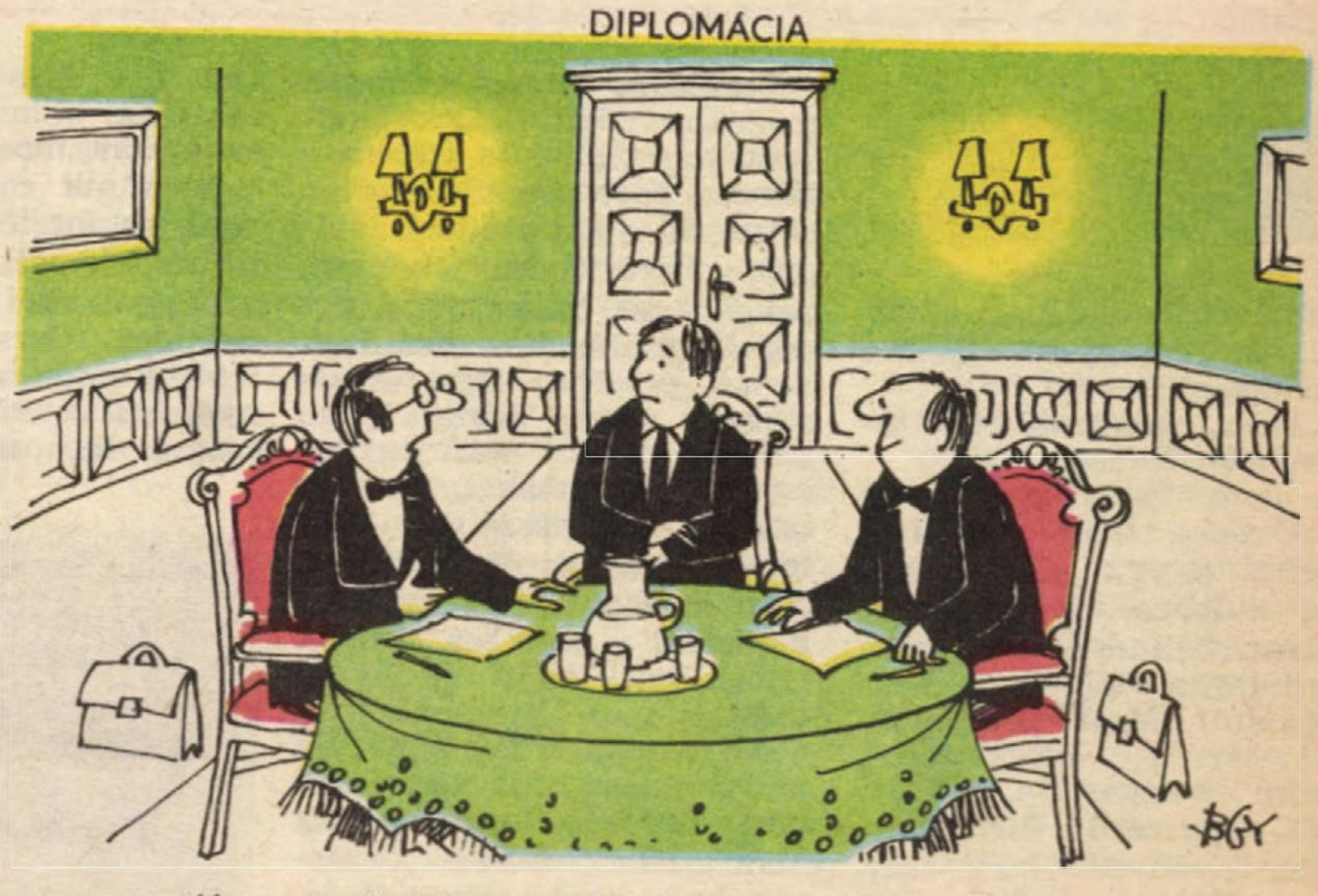
– Gondoltad volna, hogy valaha távfűtéses pocsolyánk lesz?

TÉLVÉGE

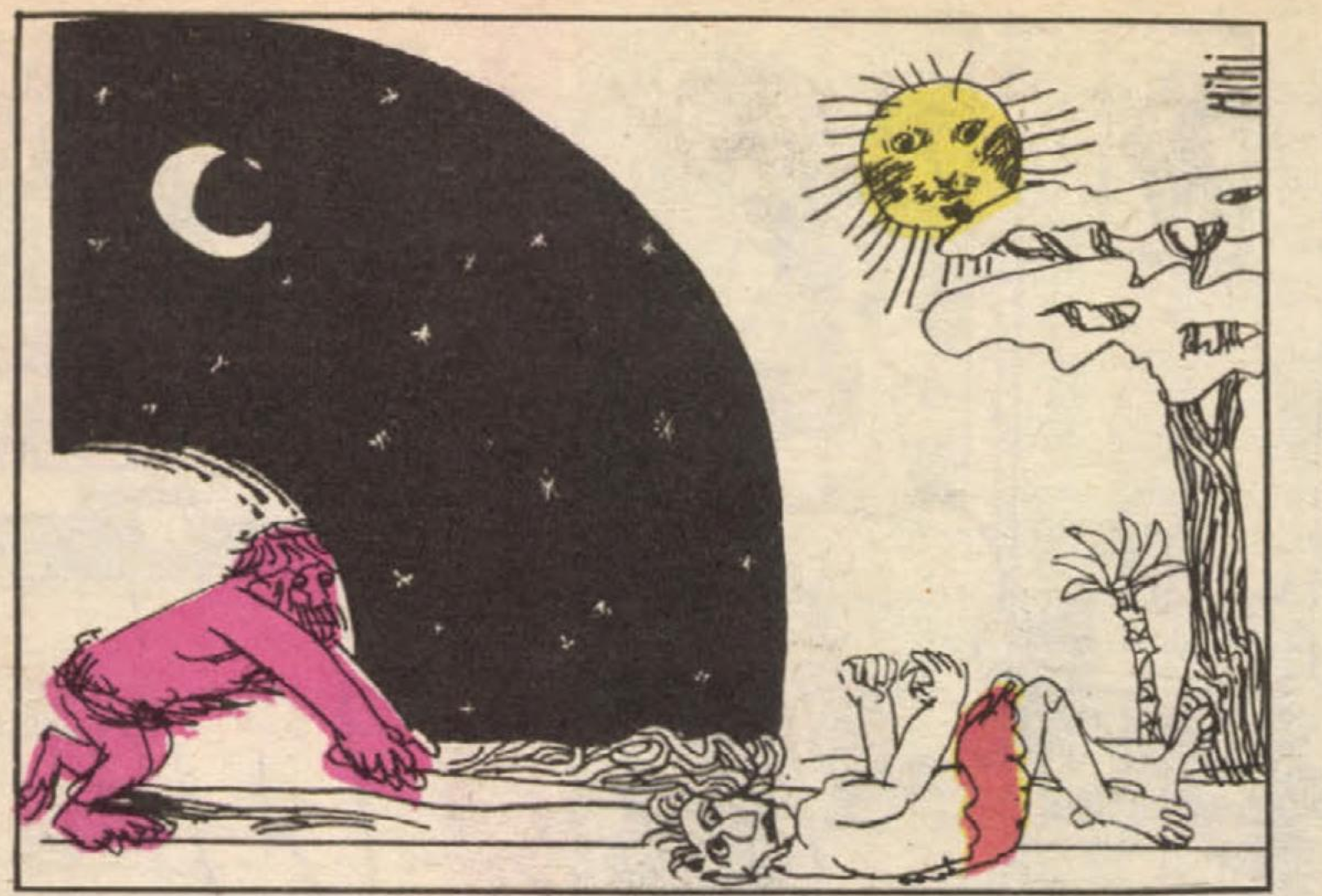

– Te jó ég! Egész télen azt hittem, hogy a saját kocsim van a ponyva alatt.

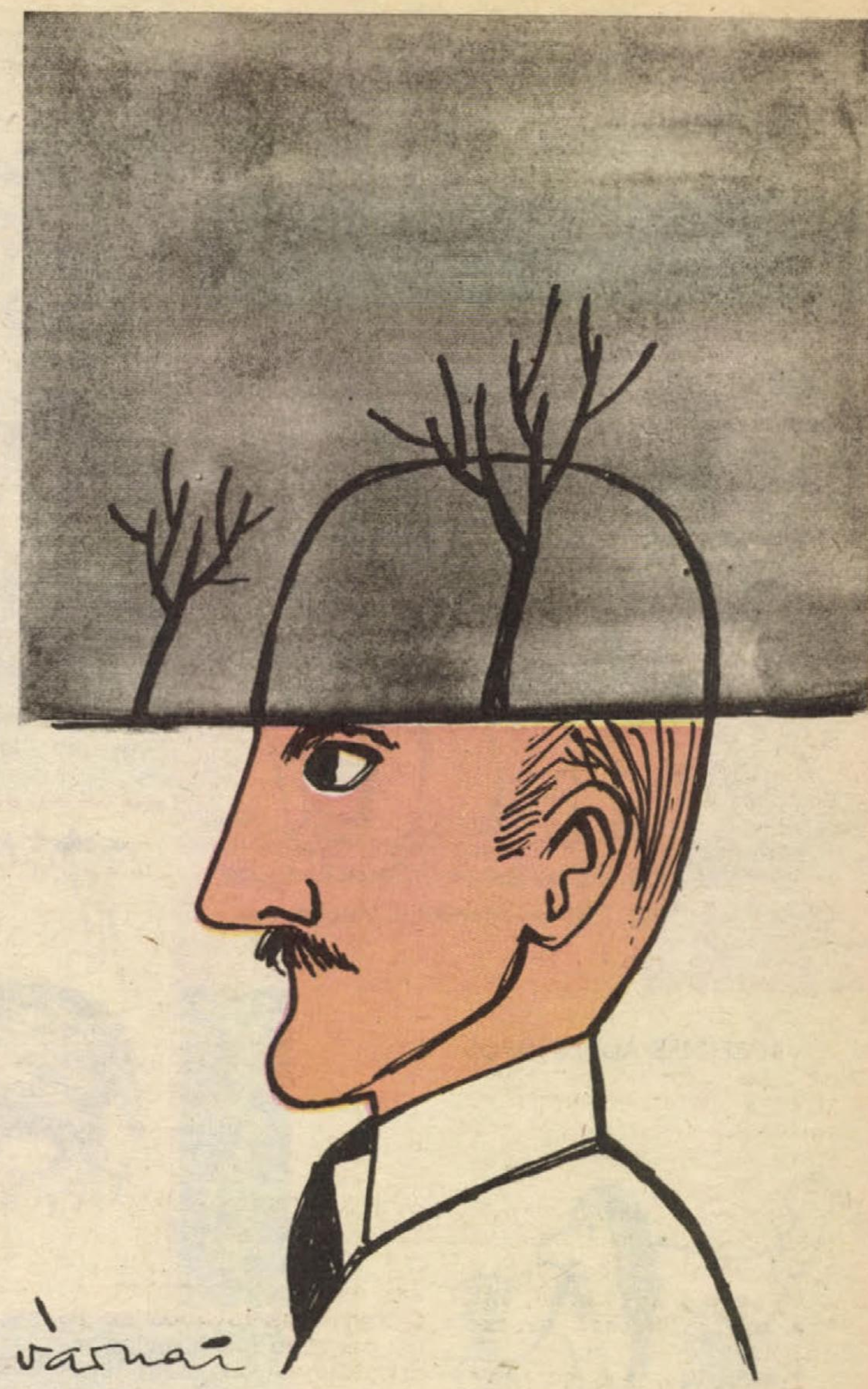
DIPLOMÁCIA

– Kérem, fordítsa: kettőnk között legyen mondva . . .

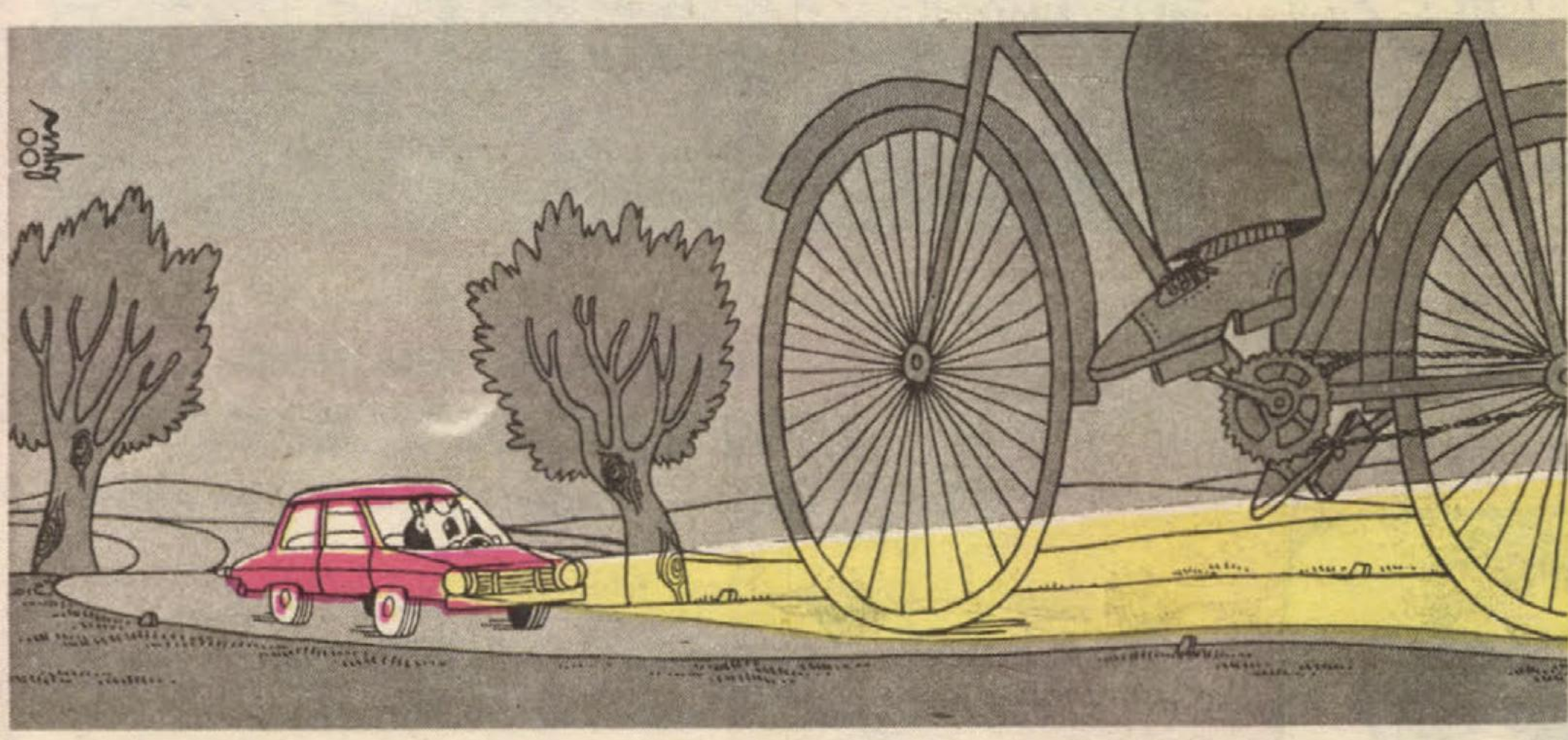

SÖTÉTSÉG

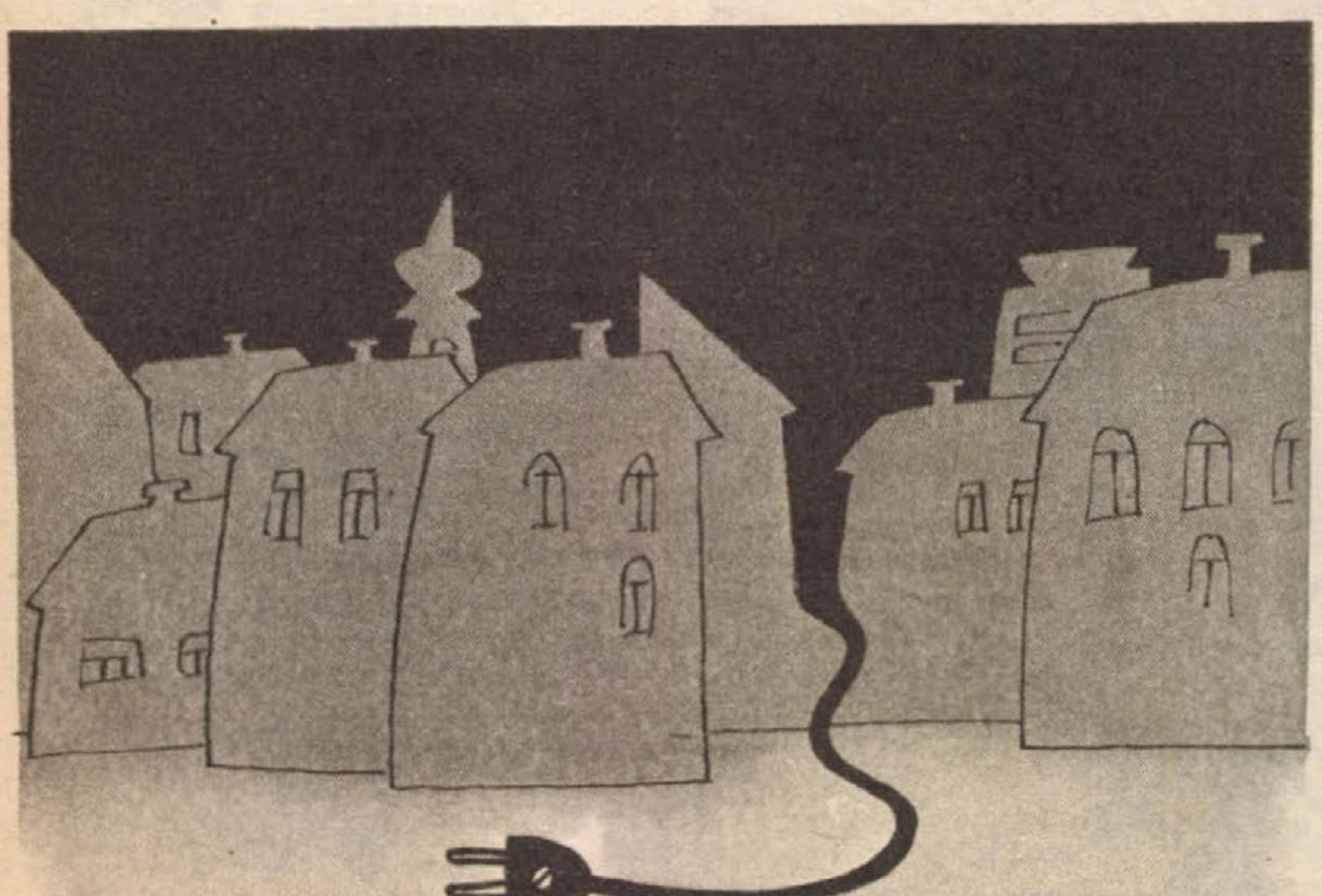

HEGEDŰS, SAJDIK, DALLOS, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, BRENNER, FÜLÖP

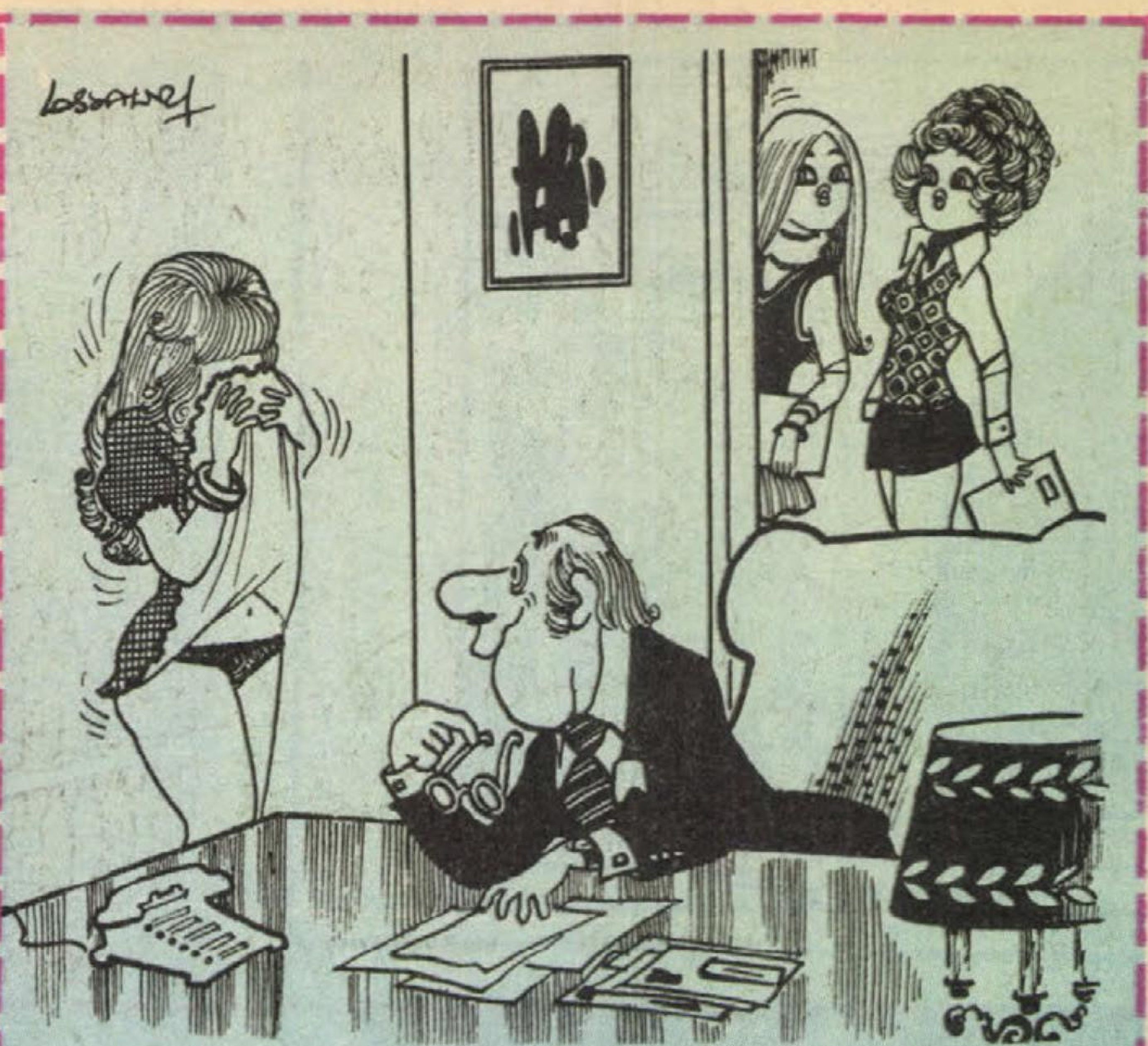

IMPORT HUMOR

(FRANCIAORSZÁG)

– Gratulálok, Nagy Szürke Medve! Csodálatosan zed a ritmust!

– Mindenütt beválik a trükkje. Ha a főnök leszidja, úgy tesz, mintha nem volna nála zsebkendő...

TÜRELMES AUTÓSTOPOS

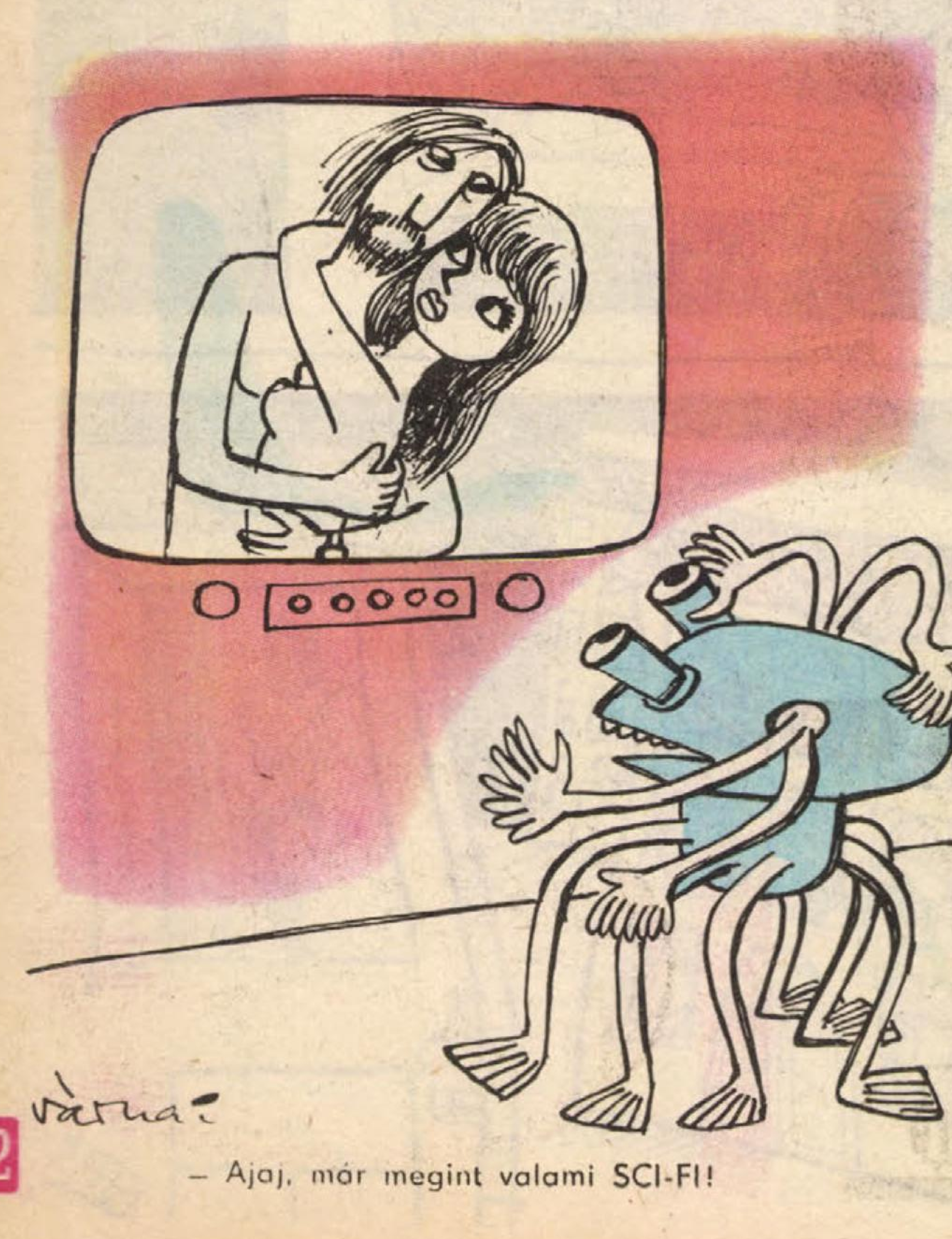

– Mondd, anyu, én szép vagyok?

NEM VEREKEDŐS TERMÉSZET

MARSLAKÓK

– Ajaj, már megint valami SCI-FI!

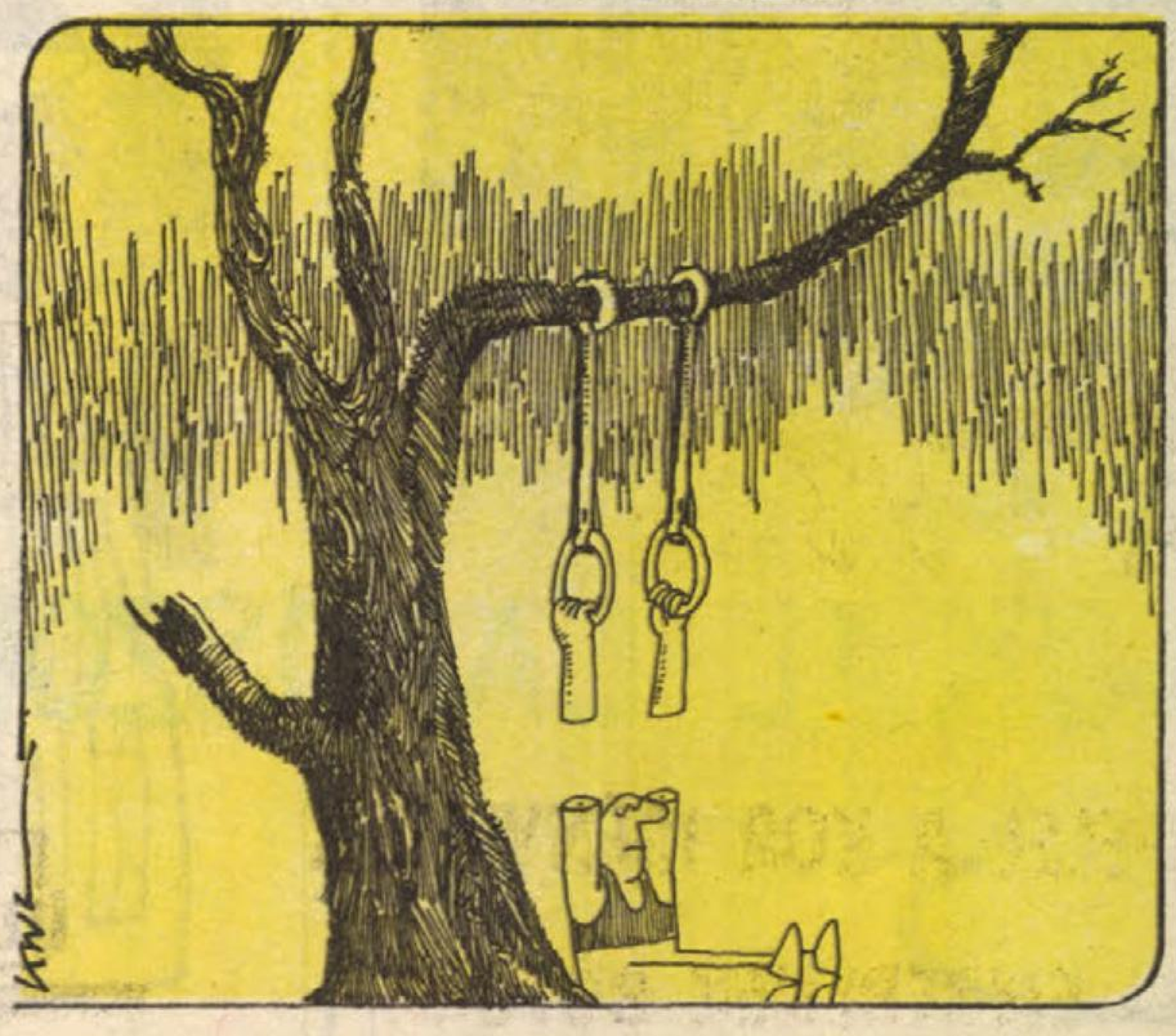
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

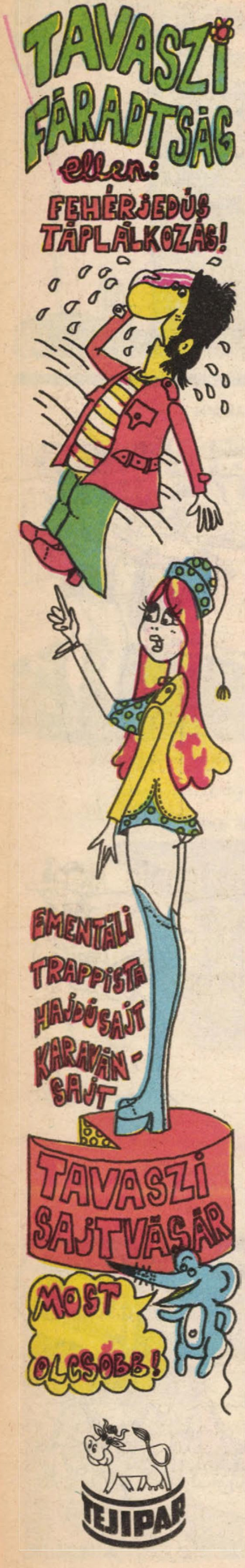
— Bocsánatot kérek, professzor úr, csak azért zavarom önt, mert szeretném megtudni, hogy az ember agya...
— Kérem, ne zavarjon!... Most más van a fejemben...

•

— Igaz, hogy tolvaj osont be a lakásodba?
— Sajnos, igaz, de egy valamit nem értek...
— Hogyan juthatott be a lakásba?
— Nem. Azt nem értem, hogyan tudott úgy bemenni a hálószobánkba, hogy nem ébresztette fel a feleségemet. Ez nekem húsz év alatt egyszer sem sikerült...

NEHÉZ GYAKORLAT

HIRDETÉSEINK

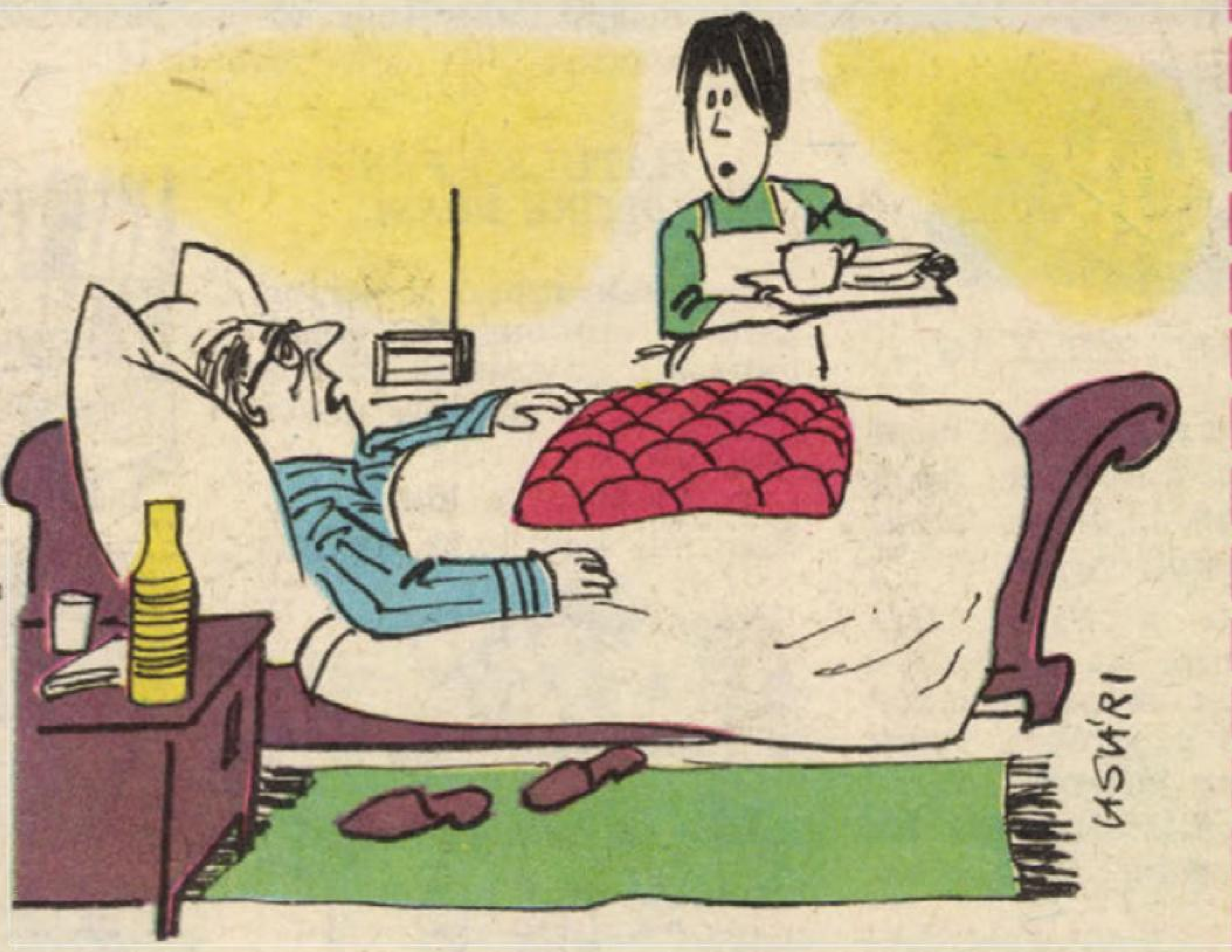
OLCSÓBB LETT A BOROSÜVEG

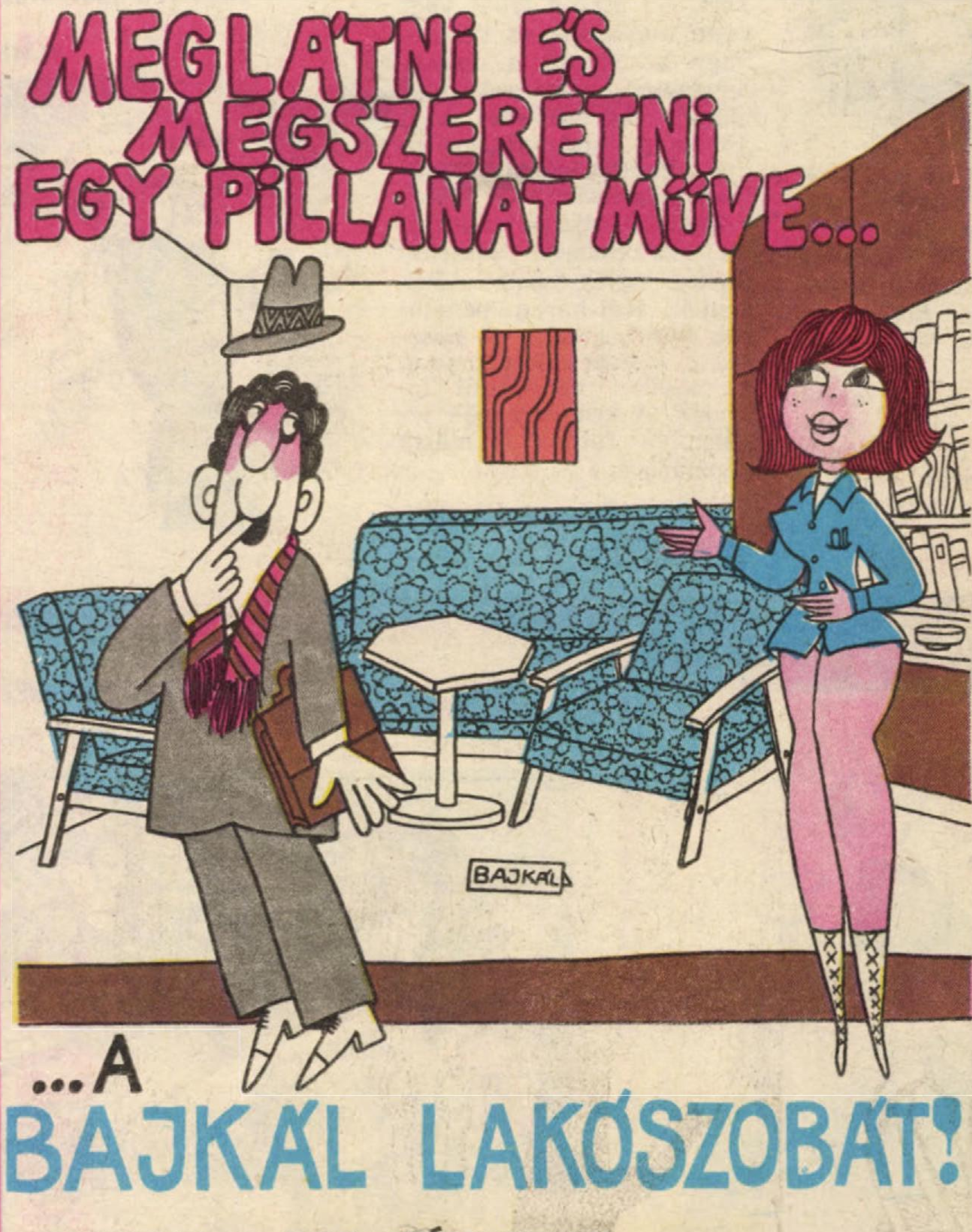

– Devalválódott a vagyonunk . . .!

INFLUENZA

– Én szórványos beteg vagyok?

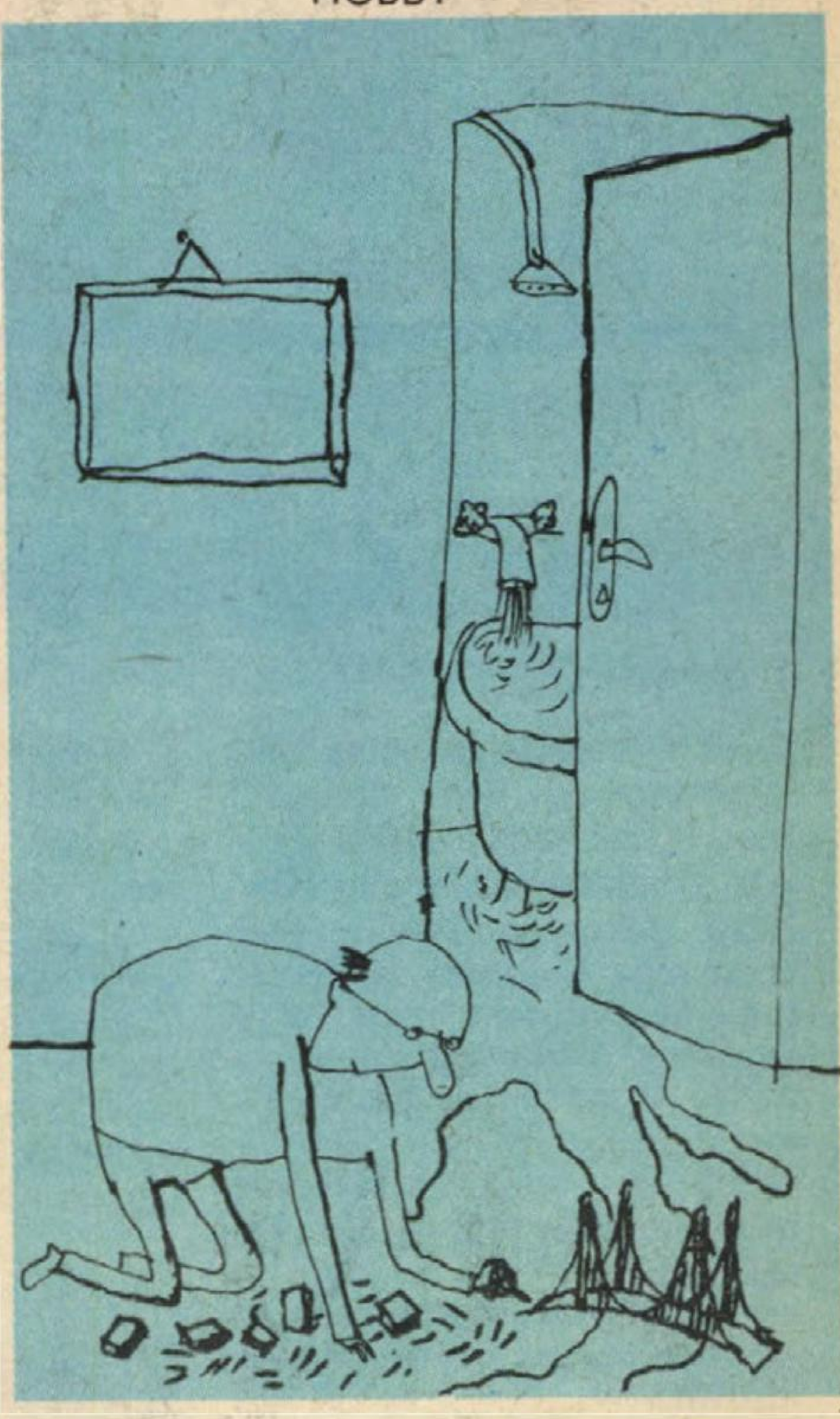

HIRDETÉSEINK

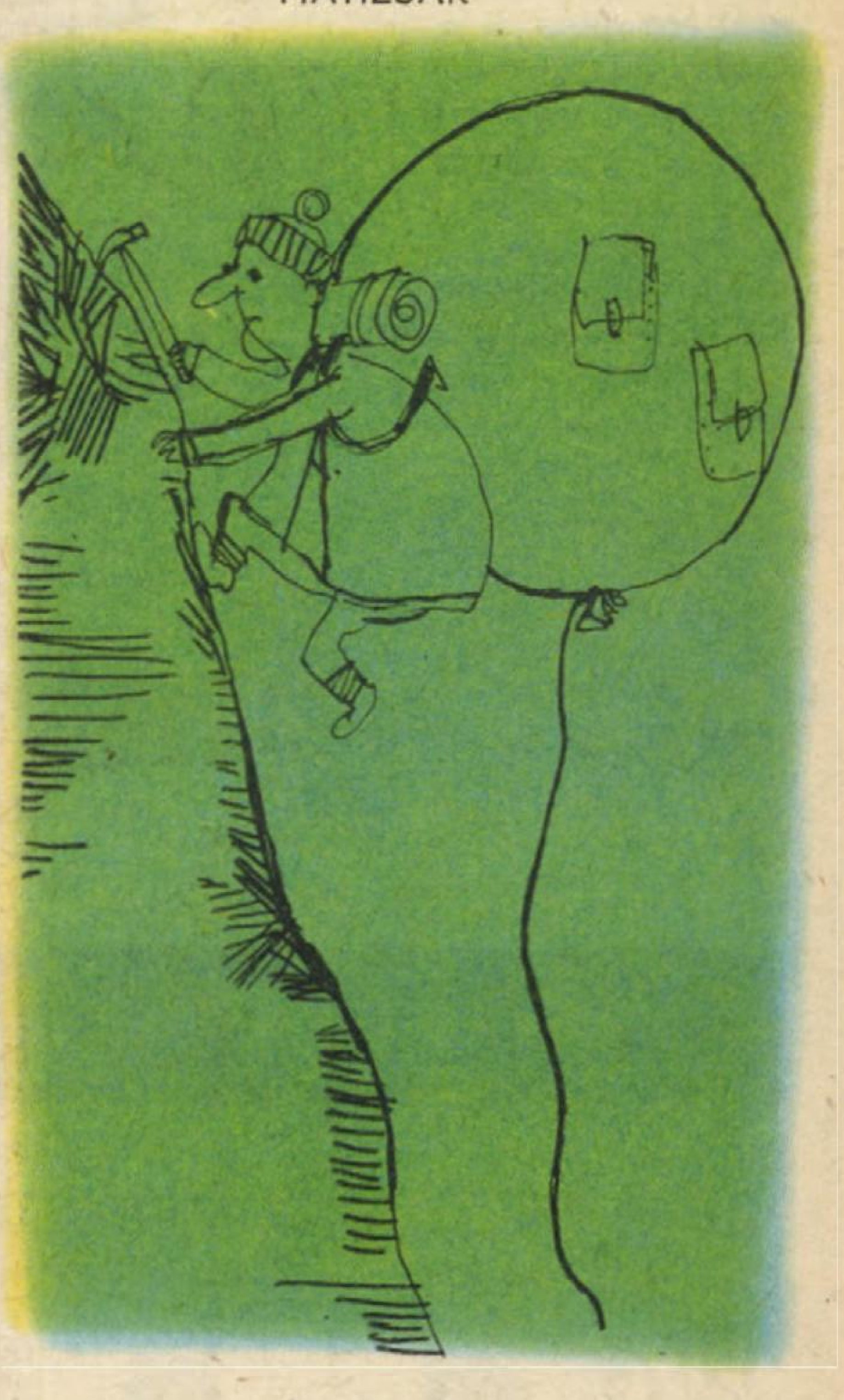
KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

H

HOBBY

HÁTIZSÁK

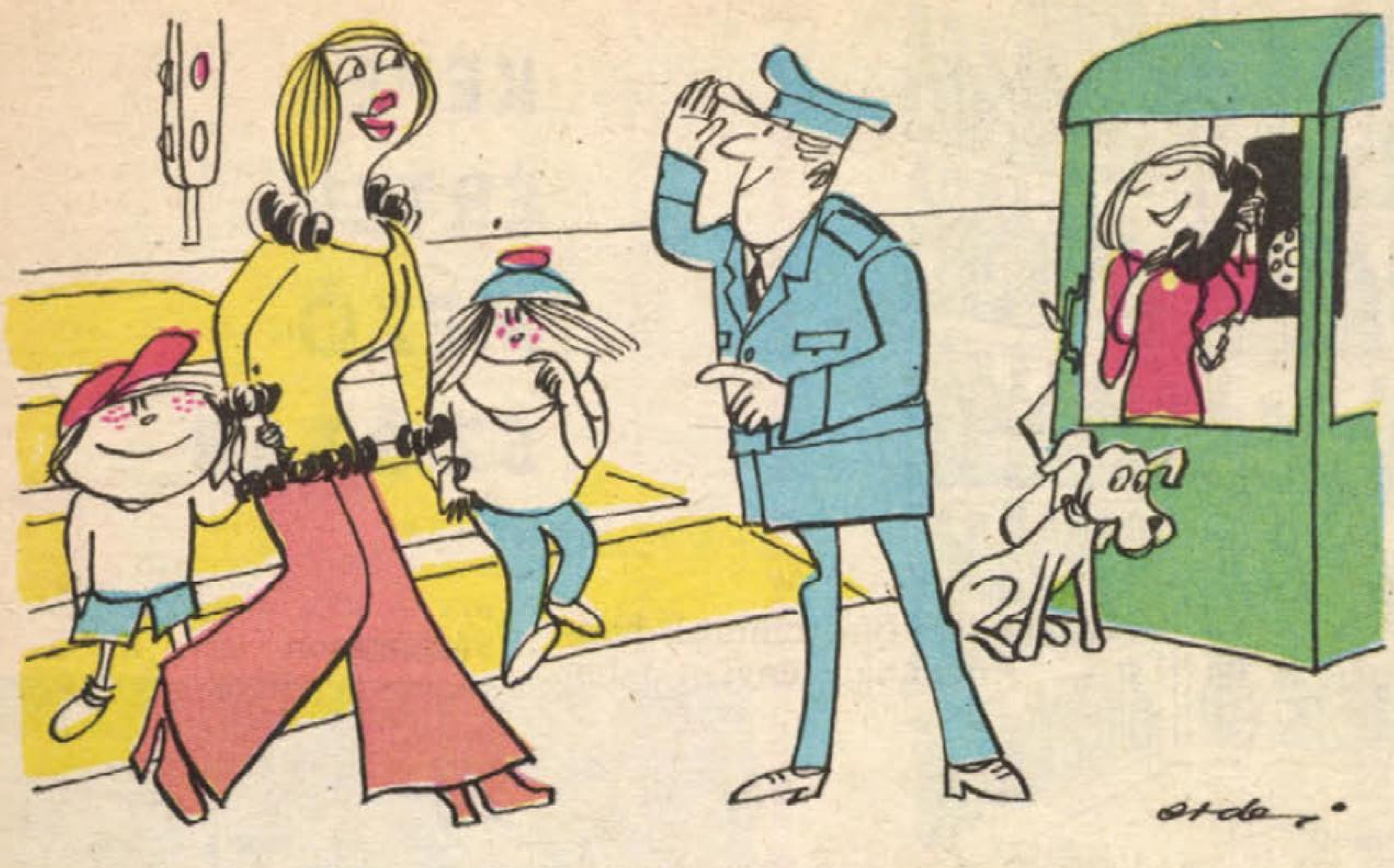

HÁZASPÁR

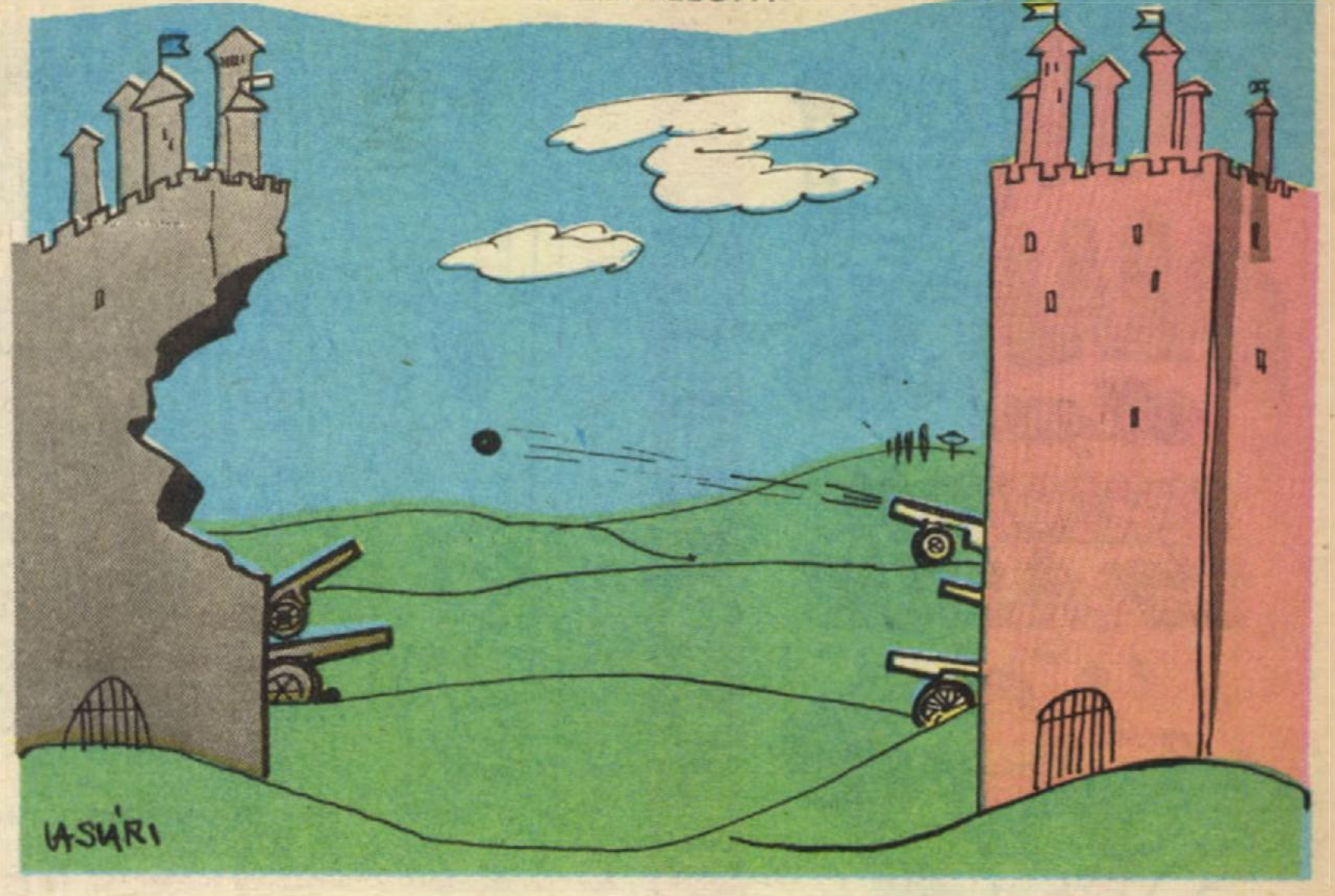
Lehoczki István rajzai

SZABÁLYTALAN KÖZLEKEDŐ

– Két gyerek után mennyi kedvezményt kapok, biztos úr?

BÁSTYAELŐNY

PESTI JÁTÉKOK

HARAGSZOM RÁD...

mert előttem vásárolsz felvágottat, de nem elégszel meg, mint más rendes ember, tíz deka sonkával, vagy húsz deka párizsival, hanem még kolbászt is kérsz, meg kenőmájast, meg virslit, meg szalonnát, meg... meg..., hogy az a...!
mert a busz ajtajában állsz, amikor én le akarok szállni;
mert félrelöksz a busz ajtajából, mert te le akarsz szállni;
mert két méteres létedre előttem ülsz a színházban:
mert látod, hogy megyek át a zebrán, s mégis úgy jössz a kocsiddal...
mert szándékosan totyogsz a zebrán a kocsim előtt;
mert kényelmesen majszolod a palacsintát, pedig látod, hogy várok az asztalodra.

BÚJJ, BÚJJ, ZÖLD ÁG...

Ennek a játéknak, mint tudjuk, az a lényege, hogy „nyitva van az arany kapu, csak bújjatok rajta!"

Legutóbb a Szent István körúton, az új Hófehérke üzlet megnyitásakor láttam ezt a játékot. Vagy ezer ember játszotta. Tízesével bújhattak be az „arany kapun". A korán

kelő bújkálók az aranynál is értékesebb bugyikat, rékliket, zoknikat leltek. A későn kelőknek azonban azt énekelték a nagyon udvarias eladók, hogy „ec, pec, kimehetsz, holnapután bejöhetsz!"

Én emlékszem még azokra a régi szép időkre, amikor a mozik és a futballpályák pénztárai előtt is játszottak „Bújj-bújj"-t.

HÁTULSÓ PÁR ELŐRE FUSS!

Leggyakrabban a körforgalmú autóbuszok végállomásain játszatják kedves utasokkal a játékos kedvű indítók.

A szabály a következő: Bent áll egy busz, amikor

bejön a következő. Az utóbbi azonban csak pihenés után folytathatja a kört. Az utasok tehát vagy rajta maradnak és várnak, vagy ha sürgős a dolguk, leugrálnak, és rohannak előre, mert az első busz abban a minutumban indul a játékot irányító BKV-isten jeladására.

Hasonló ötletes változattal szórakoztatja vásárlóit olykor egyik-másik ABC-áruház. Két-három pénztáruk közül, amikor jó hosszú a fizetni óhajtók sora, az egyiket váratlanul lezárják. A kedves vevők viháncolva futnak a másik pénztárhoz.

Sólyom László

KÖNYVTÁRBAN

– Kérek a férjemnek egy szexről szóló könyvet..
– Mást nem óhajt?
– Nem! Én csak szakácskönyveket olvasok...

NÁTHÁS IDŐK

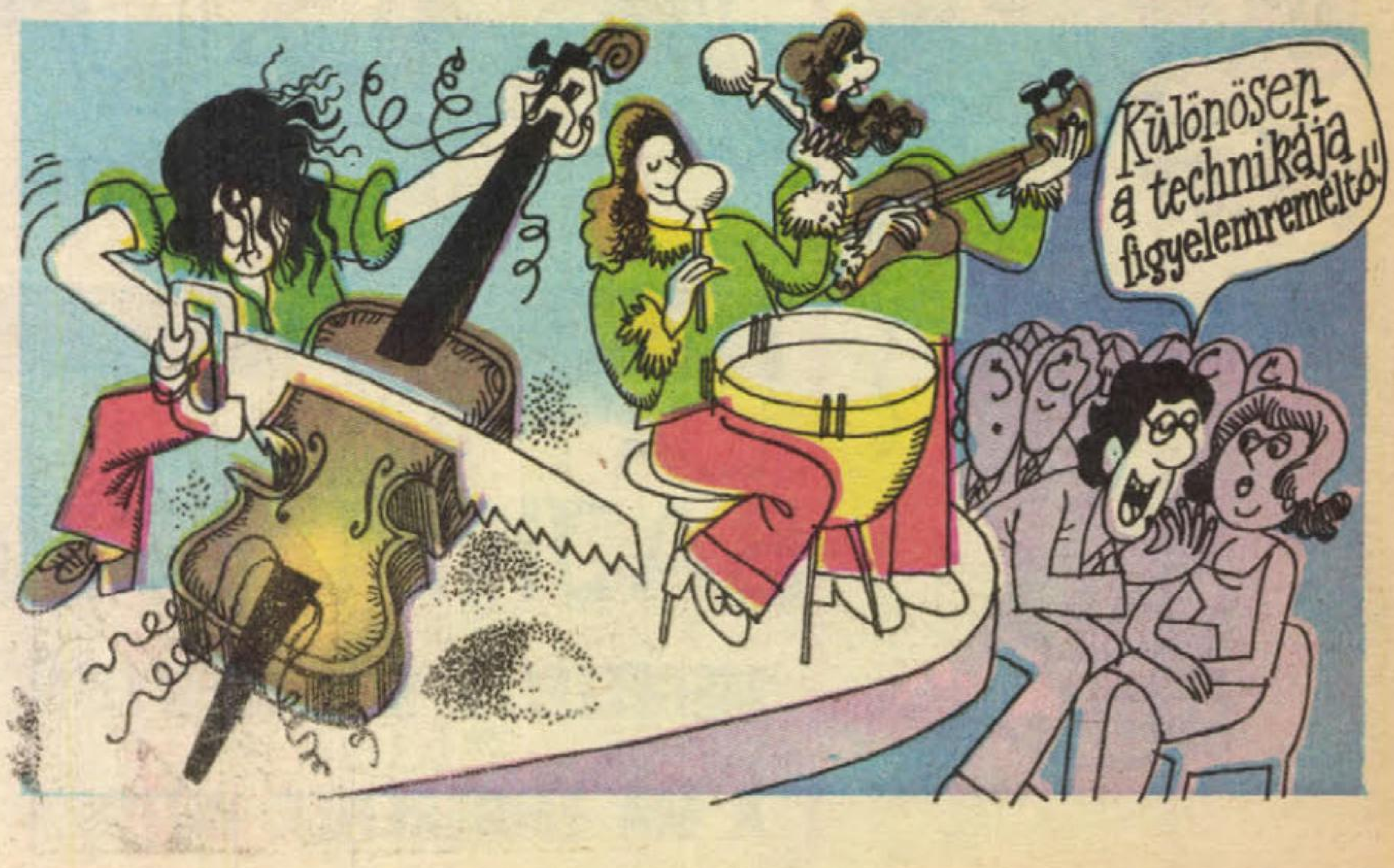

FEKETE HUMOR

GYÁSZBESZÉD

FOGÉKONY NÉZŐ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

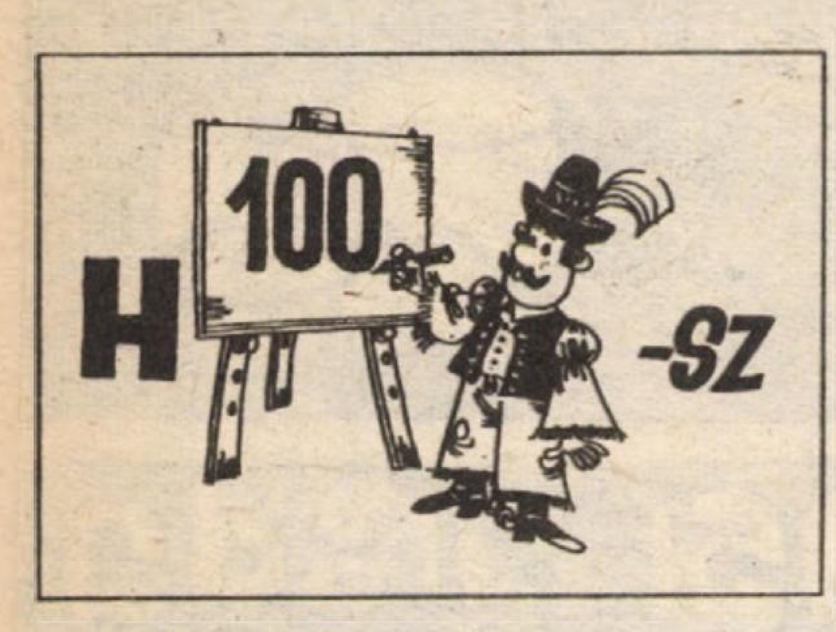
Délután két óra: két skót fürdik a tengerben.
Délután két óra tíz perc: fogadást kötnek, melyikük tud tovább a víz alatt maradni.
Délután két óra húsz perc: mind a ketten lemerülnek.
Este tíz óra: a rendőrök még mindig keresik őket.

*

A férj büszkén újságolja a feleségének:
— Láttad azt a szép nőt? Amikor elmentem mellette, rámnevetett . . .
— Hát igen. Amikor először láttalak meg téged, én is nevettem . . .

RÉBUSZ

279. rejtvényünk megfejtése:

Hírmagyarázat

A 100 forintos díjak nyertesei:
Nádor Lászlóné, 6500 Baja, Fábik J. u. 13.
Varga Imre, 5534 Okány, Mikes K. u. 11.
Huszár János, 1201 Bp., Nagy Győri I. u. 38.

280. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb március 25-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-12 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

KI MIT FEJ?

A tengeri kígyóként húzódó Watergate-ügy legújabb szenzációja: Herbert Kalmbach, Nixon elnök volt ügyvédje beismerte: az amerikai tejipar nem kevesebb, mint félmillió dollárt adott Nixon elnöknek, Mitchell volt igazságügyminiszternek és Connally volt pénzügyminiszternek „politikai kampány-hozzájárulás" címén. Kalmbach maga az ügy lebonyolításáért 100 ezer dollárt kapott.

A tejipar azért volt ilyen bőkezű, mert cserébe biztosították a tej és a tejtermékek magas árszínvonalát. A Washington Post kommentárja: „Tényleg mi vagyunk a világ legfejlettebb állama. Másutt a tehenet fejik meg, nálunk az egész tejipart."

PÖTTY AZ ARARÁTON

Frank E. Moss Utah állam demokratapárti szenátora, aki a hadügyi bizottság tagja, bejelentette a kongresszusnak, szerinte az ERTS betűjelű amerikai kémműhold felfedezte Noé bárkáját az Ararát csúcsán. A szenátor teljes komolysággal előadta az amerikai törvényhozásnak, hogy a kémműhold által készített felvételeken egy „különös pötty" látható az Ararát csúcsán és „vannak bizonyítékok arra, hogy az Noé bárkája". Moss szenátor mindjárt expedíciót is javasolt az ügy felderítésére.

Itt valami pötty van: az Ararát ugyanis török területen, ám a szovjet és iráni határ közelében fekszik. Ez a terület rendkívüli katonai fontosságú, s itt már „Noé bárkájára" hivatkozva akkor is felbukkantak félreérthetetlen foglalkozású amerikai expedíciók, amikor műhold még nem volt a világon.

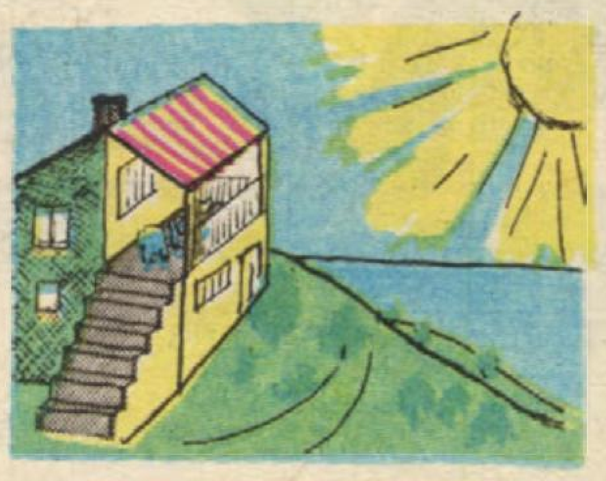
Moss szenátor igazán lehetett volna találékonyabb is.

BEATLAKBÉR A HERCEGNŐNEK

Margaret brit királyi hercegnő az egyik napsugaras Karib-tengeri szigeten levő villáját bérbe adta Mike Jaggernek, a híres Rolling Stones beat-zenekar vezetőjének. A villáért Mike Jagger heti ezer dollár bért fizet a királynő húgának. A Buckingham palota szóvivője szemrebbenés nélkül közölte az érdeklődő újságírókkal, hogy a hercegnő a bért „háztartási kiadásainak részbeni fedezésére" használja fel.

Kezdjük elhinni, hogy Angliában tényleg nehéz a gazdasági helyzet.

ALBÉRLŐT NEM LEHET KITENNI

A világ egyik leggazdagabb embere a hajderabadi nizám — afféle maharadzsa — súlyos gazdasági nehézségekkel küzd. Az indiai kormány közölte vele, hogy húszmillió dolláros adóhátraléka halmozódott fel. A nizám ezért elhatározta, hogy eladja több száz szobás palotáját. A palotában azonban háromszáz „társbérlő" van. A nizám papájának ugyanis több mint háromszáz feleséje volt, s bár az öregúr rég elköltözött az élők sorából — a nejek közül háromszáz még él. Többségük már elmúlt hetveneszetendős. A nizám a hölgyek sanyarú sorsára hivatkozva adóhátralékának elengedését kérte az indiai kormánytól . . .

CSALÓDOTT JELÖLTEK

A felületes szemlélő azt hinné, hogy a brit választáson csak a bejegyzett pártok jelöltjei indultak. Nem így van: mindenki lehetett jelölt, aki 120 fontot letétbe helyez. A jelölt azonban ezt a pénzt csak akkor kapja vissza, ha megszerzi körzetében a szavazatok 12,5 százalékát. Néhányan azok közül, akik nem kapták vissza a pénzüket:

William Boats nyugalmazott ezredes, aki immár a harmadik választáson indult. Programja: eltörölni London utcáin minden gyalogátkelőhelyet és bezárni a londoni repülőtereket.

Sydney Crewald, 77 esztendős ügyvéd. Programja: pénzbüntetéssel sújtani a dohányzást és a házasságon kívüli nemi életet.

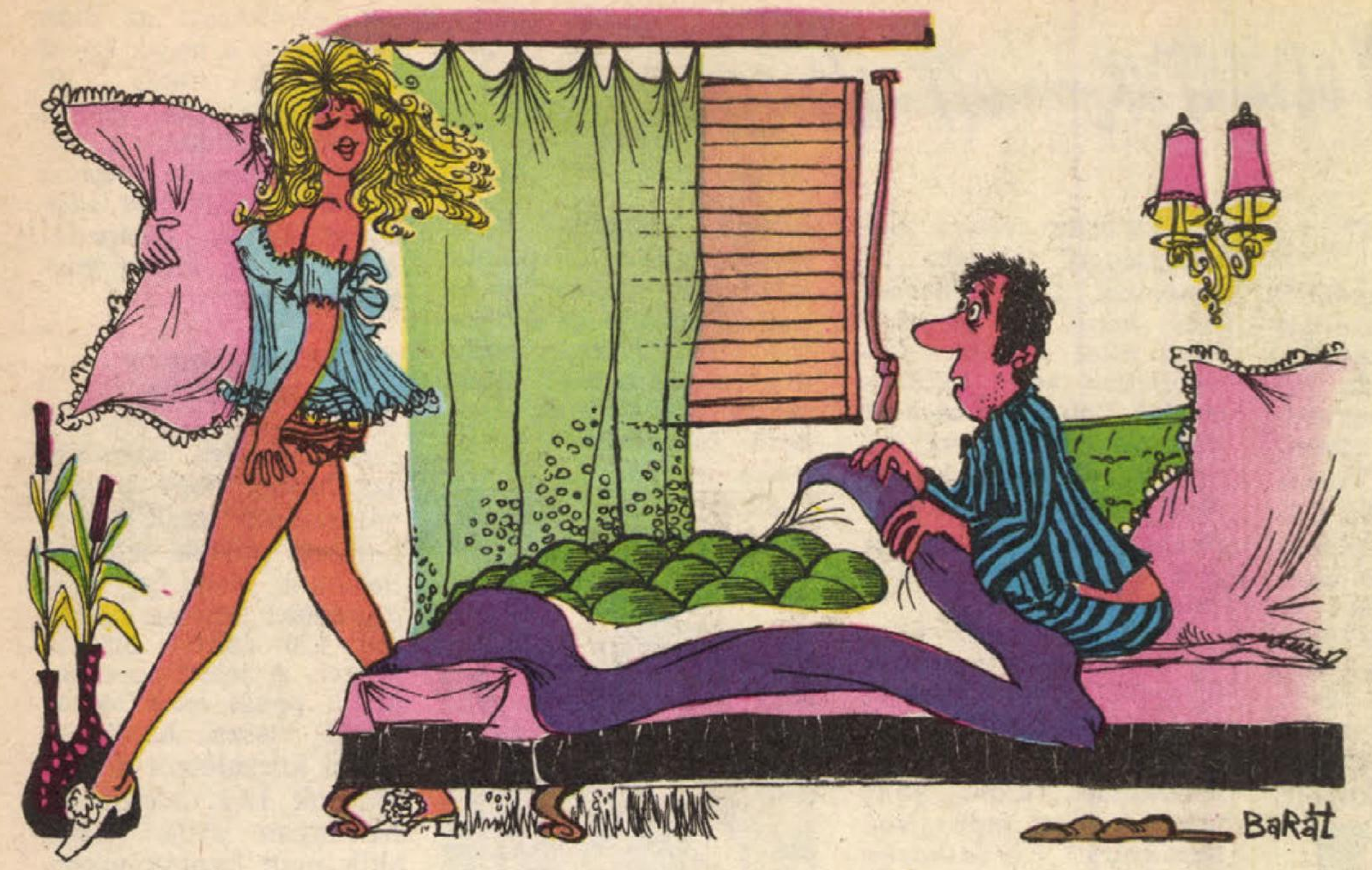
Mervyn Taggart. Programja: világrendőrséget létesíteni és világnyelvvé tenni az eszperantót.

Ez csak három ötlet. Ezen kívül még pontosan 247 jelölt áldozott az ügyre 120 fontot . . .

ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA

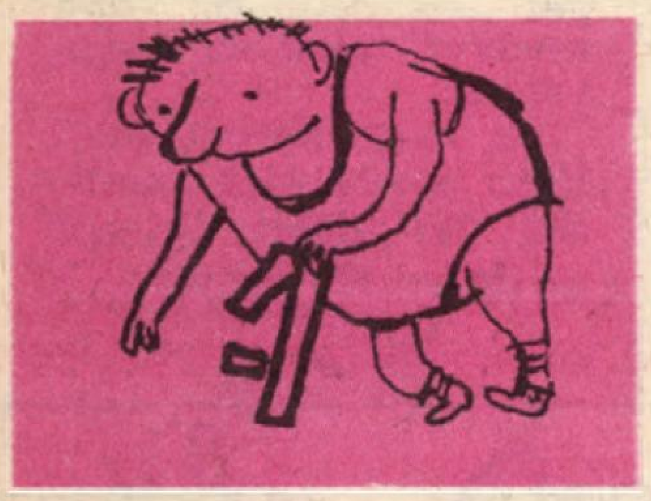
SZERÉNY FÉRJ

— Legalább a párnát hagyd itt...

TRIBUN

Nem lehetnek túlságosan erős gyerekek a stanfordi birkózók. Az oregoniak elleni párosversenyen valamennyi mérkőzésüket elvesztették. Sőt! Joe De Meo, az edzőjük egy alkalommal vitába szállt a mérkőzésvezetővel, mire a zsűri egy büntetőponttal sújtotta a stanfordiakat. Végeredmény: Oregon—Stanford 48:—1.

Johnny Rodgers 1972-ben megnyerte az év legkiválóbb főiskolásának járó Heisman Kupát, most pedig a kanadai profiligában is ő lett az Év Játékosa.

— Nem száll a fejembe a dicsőség — mondta. — Én csak egy átlagos szupersztár vagyok.

Még szerény is.

Roberto de Vicenzo, argentin golfjátékos nyerte a Port St. Lucie-i versenyt. 4000 dollár volt a jutalma és egy 11 000 dolláros Cadillac. Roberto egy kissé fanyalogva fogadta ezt az utóbbit.

— Adnak az embernek egy ilyen nagy kocsit — mondta —, de benzint nem adnak hozzá.

A rendezők örömmel siettek az argentin fiú segítségére. Kapott helyette egy Volkswagent.

***A** svéd FC Kamraterna vezetősége különös módon doppingolja a csapatot. A játékosokról megjelent lesújtó kritikákat piros ceruzával vastagon aláhúzva kiragasztja az illető játékos öltözőszekrényére.*

Azóta az FC Kamraterna labdarúgói sebzett tigrisként rohannak ki a pályára.

(p. p.)

LAPTERJESZTÉS

Egyenlőtlen verseny

